

ΓΙΖΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

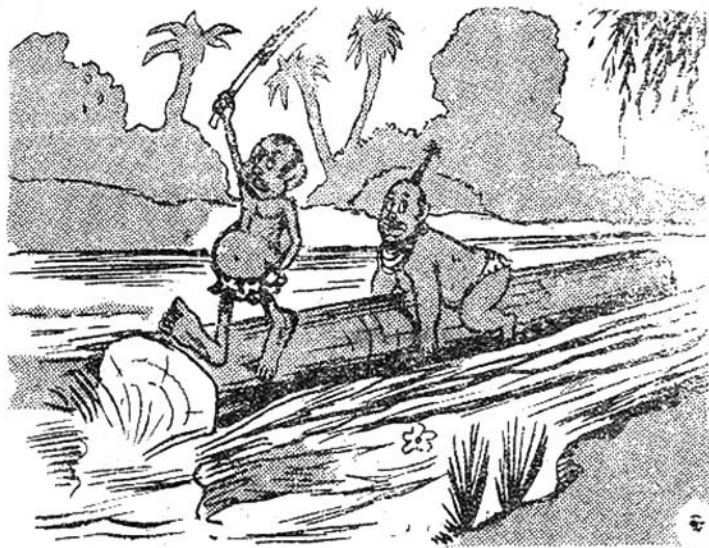
Ο ΓΙΑΧΑΜΠΑ
ΕΚΔΙΚΕΤΑΙ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΗ

107

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ 107- ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

‘Ο Ποκοπίκο και ή Χουχού, καβάλλα στόν κορμό του δέντρου, προχωρούν για τó «Νησι τού Μυστηρίου».

Ο ΓΙΑΧΑΜΠΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

**ΑΠΟ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ**

‘Ο Ποκοπίκο και ή Χουχού μπλέκουν σέ μιά πολύ επικίνδυνη περιπέτεια, στή φυλή τών ‘Ανθρωποφάγων τής βασιλίσσας ‘Αλθάς.

Στήν περιπέτεια αυτή παίρνει μέρος και ό τρομερός Γιαχάμπα. Αύτός ενδιαφέρεται

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

νά μάθη πού βρίσκεται κάποια «Μαγική Πηγή». Θέλει νά πιή από τó νερό της για νά ξαναγίνη νέος, όμορφος και πολύ πιό δυνατός απ’ ό,τι είναι...

‘Η Χουχού, καταφέροντας νά ξεφύγη από τά χέρια και τά δόντια τών Καννιβάλων,

τρέχει και ειδοποιεί τον Ταρζάν και τον Γκαούρ.

Εκείνοι έτοιμάζονται να τρέξουν σέ βοήθεια του Νάνου, που τόσες και τόσες φορές τους έχει σώσει τη ζωή... Όμως, ο Κραγιαμπου και ή Βάντα τους εμποδίζουν, δηλώνοντας πως αυτοί πρέπει να πάνε. Αυτοί που είναι πιο νέοι...

Οι δυο γίγαντες, δέν δέχονται την εύγενική προσφορά τους. Και απαγορεύουν στους δυο Νέους να βγουνε και από τη Σπηλιά ακόμα...

Μά ο Κραγιαμπου και ή Βάντα δείχνουν, αυτή τη φορά, άνυπακοή. Και φεύγουν, μέ οδηγό τους τη Χουχού, για την περιοχή της βασιλίσσας 'Αλθάς.

Φθάνουν εκεί νύκτα. Και κρύβονται, μέχρι να ξημερώσει, σέ κάτι βράχια που βρίσκονται έξω από τó μεγάλο χορταρένιο χωριό της Φυλής.

Εκεί όμως — κοιμισμένοι — δέχονται την επίθεση δυο γιγαντοσώμων 'Αραπάδων, που τους δένουν χειροπόδαρα. Τέλος, τους αφήνουν εκεί. Και, παίρνοντας μαζί τους τη Χουχού, πηγαίνουν στή Σπηλιά που βρίσκεται ή «Μαγική Πηγή».

Εκεί βρίσκουν κρεμασμένον άνάποδα κ' έτοιμαθάνατο τον Γιαχάμπα. Τον σώζουν από βέβαιο θάνατο...

Τέλος, και ύστερα από πολλές περιπέτειες, δέχονται την επίθεση δυο τρομερών Νυκτεριδανθρώπων... Όμως, στήν

πιο κρίσιμη στιγμή, άνηχούν πυροβολισμοί. Και τά φτερωτά αυτά Τέρατα, γκρεμίζονται κάτω, σπαράζοντας και ούρλιάζοντας άπαίσια.

Ταυτόχρονα σχεδόν ακούγεται και ή άγέρωχη φωνή του Ποκοπίκου:

— Πίσω Νυχτεριδάκια και σās φάγαμεεεε!... (*)

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΝΕΡΟΦΙΔΑΣ

Μαζί μέ τον Νάνο φθάνουν τρέχοντας ο Κραγιαμπου και ή Βάντα.

Ο γιός του Ταρζάν ήταν αυτός που είχε κτυπήσει τά φτερωτά Τέρατα του Μάγου της Σπηλιάς. Και τώρα συνεχίζει να πυροβολή στον άέρα. Θέλει να τρομοκρατήσει τους Καννιβάλους που έχουν ξεσηκωθεί...

Και δέν άργεί να τó καταφέρει...

Η βασίλισσα 'Αλθάς, ο Μάγος και οι Άνθρωποφάγοι τους, τó βάζουν στα πόδια. Τρέχουν πανικόβλητοι κατά τó μεγάλο χορταρένιο χωριό τους...

Η γή έχει πάψει πιά ν' άναταράζεται. Οι δυο γιγαντοσώμοι 'Αραπάδες έχουν σωθ ή από βέβαιο και φρικτό θάνατο!...

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος άρ. 106 που έχει τόν τίτλο «ΟΙ ΠΙΡΟΓΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ».

“Έτσι, όλοι μαζί, παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ἡ Χουχού καὶ ὁ Ποκοπίκο προχωροῦν μπροστά. Δίνουν ἀμοιβαίως ἐξηγήσεις ὁ ἓνας στὸν ἄλλον. Κοντεύουν νὰ τὰ ξαναφτειάξουν...

Πίσω τους ἀκολουθοῦν οἱ δυὸ Νέοι μὲ τοὺς ἀγνωστούς Μαύρους.

Ὁ Κραγιαμπού γυρίζει καὶ τοὺς κυττάζει ἄγρια, σὲ μιὰ στιγμή:

— Πρὶν λίγο σᾶς σώσαμε τὴ ζωὴ! τοὺς λέει. Ἐνῶ θάπρεπε νάστελνα καὶ δυὸ πυρωμένα βλήματα στὰ κεφάλια σας.

»Τὰ μεσάνυχτα, πού εἶχαμε

ἀπακοιμηθῇ στὰ βράχια, ἤρθατε καὶ μᾶς δέσατε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια!... Εὐτυχῶς πού πέρασε ἀπ’ ἐκεῖ ὁ Νάνος καὶ μᾶς ἔλυσε. Ἀλλοιῶς, θὰ μᾶς εἶχαν σπαράξει τώρα τὰ πεινασμένα ὀρνια!...

Μὲ τὴ σειρά της τώρα, ἡ Βάντα, ρωτᾷ τοὺς δυὸ Ἀραπάδες:

— Πέσ’ τε μας, λοιπόν! Ποιοὶ εἶσατε; Γιατί τὸ κάνατε αὐτό;

Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι Μαῦροι συνεχίζουν τὸ δρόμο τους σίωπηλοι. Λέξι δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ σφιγμένα χεῖλια τους.

Ξαφνικὰ ὁ Ταρζάν ἀντικρύζει τὶς «Πιρόγες μὲ τοὺς Νεκρούς» νὰ παρασύρονται ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ...

"Έχει περάσει αρκετή ώρα, όταν φθάνουν όλοι τους σ' ένα ποτάμι. Πρέπει να τὸ περάσουν κολυμπώντας...

Πρώτοι βουτάνε ὁ Ποκοπί-
κὸ καὶ ἡ Χουχού. Τὸς ἀκο-
λουθεῖ ὁ ψωραλέος Ὑπεργάι-
δαρος. Ὑστερα ὁ Κραγιαμ-
ποῦ καὶ ἡ Βάντα... Βγαί-
νουν ὅλοι τους στὴν ἀντικρυ-
νὴ ὄχθη...

Οἱ δυὸ Ἀραπάδες φαίνον-
ται διστακτικοί. Στέκουν γιὰ
λίγο στὴν ὄχθη συλλογιαμένοι
κι ἀναποφάσιστοι. Ἀναλλά-
σουν ἐκφραστικές ματιές ὁ ἕ-
νας μὲ τὸν ἄλλον...

Τέλος βουτάνε κι αὐτοί...
Προχωροῦν κολυμπώντας σὰν
δελφίνια...

"Ὁμως, ἀλλοίμονο!... Στὴ
μέση τοῦ ποταμοῦ, ἔχουν ἓνα
κακὸ συναπάντημα. Μία τρα-
γικὴ περιπέτεια...

Τεράστια Νεροφίδα ξεπετά-
γεται μπροστά τους, μέσ' ἀπὸ
τὰ θολὰ νερά. Καὶ τοὺς ἐπι-
τίθεται ἀμέσως...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Τὸ χοντρὸ γλυστερὸ κορμὶ
της κολουριάζεται γύρω στοὺς
γιγαντῶσους Ἀραπάδες.
Τὸς σφίγγει μὲ ἀφάνταστη
λύσσα. Ζητάει νὰ τοὺς παρα-
σύρη στὰ βάθη τοῦ ποταμοῦ!

Οἱ δυὸ μυστηριώδεις Ἀν-
δρες παλεύουν ἀπεγνωσμένα,
μὲ τὸ συχαμερὸ θεριό...

Ὁ ἕνας πασχίζει νὰ τοῦ
οφίξη τὸ λαϊμό. Νὰ τὸ πνίξη.
Ὁμως τὰ χέρια τοῦ γλυστρά-

νε. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κα-
ταφέρει...

Ὁ ἄλλος Ἀράπης, κάνει ὑ-
περάνωτες προσπάθειες νὰ
λευθερώσῃ τὸ δεξι χέρι. Νὰ
τραβήξῃ τὸ μαχαίρι ποὺ βρί-
σκεται στὴ ζώνη του...

"Ὁμως οὔτε κι αὐτὸς φέρνει
ἀποτέλεσμα... Μία ἀπὸ τίς
φοβερὲς κουλούρες τοῦ τερά-
στιου κορμιοῦ τῆς Νεροφίδας,
τὸν ἔχει ζώσει στὴ μέση. Τὸ
μαχαίρι τοῦ σφίγγεται κάτω
ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ πλοκάμι.
Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ ἀπο-
σπᾷ ἀπὸ κεῖ...

Ὁ Ποκοπίκο ἀνιμίζει τὴ χα-
τζάρα του, ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ
ὄχθη. Ξεφωνίζει πανηγυρικά:
— Ἀπάνω της, Λεβέντες!...

Ἄμα πνίξετε τὴ Νεροφίδα,
φωνάχτε με νὰ τῇ... σφάξω!

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάν-
τα παρακολουθοῦν, ἀδιάφορα
στὴν ἀρχή, τὸ κακὸ ποὺ γίνε-
ται. Ὁμως, σιγά - σιγά, ἀρ-
χίζουν νὰ νοιώθουν συμπίνοια
γιὰ τοὺς δυὸ ἀγνωστούς ποὺ
κινδυνεύουν...

Εἶναι ἔτοιμοι νὰ βουτήξουν
στὰ νερά. Νὰ τρέξουν κολυμ-
πώντας νὰ τοὺς βοηθήσουν.
Νὰ τοὺς σώσουν!...

Μὰ δὲν προφθαίνουν... Για-
τί κάτι ποὺ βλέπουν ξαφνικά,
τοὺς κάνει νὰ μαρμαρώσουν
στὶς θέσεις ποὺ βρίσκονται...

Κυττάξετε κ' ἐσεῖς:

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μυσ-
τηριώδεις Μαύρους ξέρει,
φαίνεται, πὼς οἱ Νεροφίδες,
ὅσο τεράστιες κι ἂν εἶναι, δὲν
ἔχουν παρὰ πολὺ στενὸ λα-
ρύγκι...

Τὸ κορμί τους εἶναι ἀπέραντο. Ἡ δύναμί τους καταπληκτική!... Μ' ἕνα τους μονάχα δυνατό σφίξιμο, μποροῦν νὰ πνίξουν καὶ ἱπποπόταμο ἀκόμα...

Κι ὅμως: Δὲν μποροῦν νὰ καταβροχθίσουν, παρὰ μονάχα μικρά ψαράκια. Ἡ βατράχια τοῦ ποταμοῦ. Ἀπὸ τὸ λαϊμό τους δὲν χωράει νὰ περάσῃ τίποτα μεγαλύτερο ἀπ' αὐτά...

"Ετσι ὁ Ἀράπης κάνει τώρα κάτι τρομερό! Κάλι ἀπίστευτο: Σφίγγει μὲ λύσσα τὴ γροθιά του. Καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι, τὴ χώνει μέσα στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τῆς τρομακτικῆς Νεροφίδας! "Ετσι, φράζει ἀμέσως μ' αὐτὴν τὸ στενὸ λαρύγκι τοῦ συχμεροῦ θηρίου...

Ὁ Ποκοπίκο φωνάζει ἀπὸ ἀντίκρυ:

— Σιγά, μωρὲ Πατριώτη! Θὰ τὴν πνίξῃς τὴ φουκαριάρα!...

Καὶ νά: Τὸ στενὸ λαρύγκι τῆς φοβερῆς Νεροφίδας φράζει μὲ τὴ γροθιά τοῦ πονηροῦ Ἀράπη. Τὸ θηριὸ παῖει ἀμέσως ν' ἀναπνέῃ. Ἀρχίζει νὰ σπαρταράῃ ἀπεγνωσμένα. Ἐνῶ ἕνα ἀπαίσιιο βραχνὸ σφύριγμα βγαίνει ἀπὸ τὸν μπουκωμένο λαϊμό του...

Ὁ γιγαντόσωμος Μαῦρος, μὲ κανένα τρόπο δὲν βγάζει τὸ χέρι του, μέσα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁδρόβιου ἑρπετοῦ. Τὸ ἀντίθετο: "Ολο καὶ τὸ σπρώχνει περισσότερο πρὸς τὰ μέσα. Ταυτόχρονα, μὲ τὸ ἄλλο

— τὸ ἀριστερό — τὴν ἀγκυλιάζει ὅσο μπορεῖ πρὸ σφικτᾶ!

Τὸ γλυστερὸ φίδι, νοιώθει τὸ θάνατο ποῦ ἔρχεται: Κτυπιέται τώρα μὲ πιότερη λύσσα καὶ μανία στὸ νερό. Σφίγγει, ἀκόμα πρὸ δυνατό, τὰ κορμιά τῶν γιγαντόσωμων Ἀραπάδων...

Ὅμως, πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς ἀκόμα, σκάει. Τὸ ἀπέραντο σῶμα του παραλύει. Οἱ κουλοῦρες του ξεσφίγγονται. Καὶ κατεβαίνει νεκρὸ στὸ βυθό. Ὅμως παρασέρνει μαζί καὶ τὰ δύο του θύματα.

Ὁ πρῶτος Ἀράπης προφθαίνει καὶ τραβάει τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πνιγμένου φιδιοῦ. Εἶναι, ἄλλοιμονο, ματωμένο καὶ καταξερσισμένο ἀπὸ τὰ δόντια του...

Ὁ ἄλλος Μαῦρος καταφέρνει, ἐπὶ τέλους, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ μαχαίρι.

Κ' οἱ δύο τους τώρα, μαζί μὲ τὴ Νεροφίδα, βρίσκονται στὸ βυθό...

Ὁ Ἀράπης μὲ τὸ μαχαίρι ἐνεργεῖ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Μὲ λίγα τρομακτικὰ κτυπήματα, καταφέρνει νὰ τεμαχίσῃ τὸ ἀπέραντο κορμὶ τοῦ νεκροῦ θηρίου. Καὶ οἱ δύο ἄγνωστοι Σύντροφοι λευθερώνονται ἀπὸ τὸ θανατερό του ἀγκάλιασμα!...

Ταυτόχρονα, καὶ τινάζοντας μὲ βιάσι τὰ πόδια τους, βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια... Ὅμως τὸ ρεῖμα τοῦ ποταμοῦ τοὺς ἔχει παρασύρει τώρα. Βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς δχθῆς ποῦ εἶχαν ἀ-

φήσει τὸν Κραγιαμπού, τὴ Βάντα, τοὺς δυὸ Νάνους καὶ τὸν Καθαρόαιμο!...

Ἀπὸ ἐκεῖ βγαίνουν κολυμπώντας στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη. Κυττάζουν ἀνήσυχοι ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Καὶ τὸ βάζουν ἀμέσως στὰ πόδια. Τρέχουν πανικόβλητοι. Σὰ νὰ πρόκειται νὰ σωθοῦν ἀπὸ κάποιον μεγάλο κίνδυνο. Ἐνῶ κανένας κίνδυνος δὲν τοὺς ἀπειλεῖ...

ΔΥΟ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Εἶναι νύκτα ἀκόμα, ἀλλὰ πολὺ προχωρημένη. Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ξημερώσῃ...

Ὁ Κραγιαμπού ξεχωρίζει ἀπὸ μακριὰ στὸ μισοσκόταδο, τὶς σιλουέττες τῶν δυὸ Μαύρων ποὺ τρέχουν. Φαντάζεται πὺρ κάποιον καινούργιο κακὸ τοὺς ἐτοιμάζουν...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, χύνεται πίσω τους. Τοὺς κυνηγáει στὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ ξεθωριασμένου φεγγαριοῦ ποὺ δύνει. Φροντίζει νὰ μὴ τοὺς χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του...

Ἡ Βάντα, ὁ Πακοπίκο καὶ ἡ Χουχού τὸν ἀκολουθοῦν. Τρέχει καὶ ὁ τριπόδαρος Καθαρόαιμος πίσω τους... Ὁ μὲν μένουν πολὺ καθυστερημένοι ἀπὸ τὸν γιὸ τοῦ Ταρζάν. Τόσο, ποὺ σὲ λίγο παύουν πιά νὰ τὸν βλέπουν...

Ἡ μελιστόλακτη Πυγμαία ἀναστενάζει, λαχανιασμένη:

— Καλέ, τί τὰ θέλετε; Τοῦ λόγου μου τὸ εἶπον ἐξ ἀρχῆς: Οἱ δύο οἱ τοὶ Ἀντρακλες, κά-

τι... φάθα ἔχει ὁ λάκκος! Ἄμ' γιὰ μένα τριγυρίζουνε, ποὺ κακοχρόνο νάχω!...

Ὁ Πακοπίκο πηδάει σθέλτος στὴ ράχι τοῦ Γαϊδούρειου Ἴππου τοῦ. Τοῦ φωνάζει δυνατά:

— Τ' ἀκούς, Καθαρόαιμε; Θὰ σοῦ τὸ κλέψουνε τὸ Κορίτσι, φουκαρά! Καὶ θὰ μείνης σὸ... ράφι!...

Ὁ Κραγιαμπού, σὰ νέος ποὺ εἶναι, τρέχει ἀφάνταστα γρήγορα. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή πλησιάζει, ὅλο καὶ περισσότερο, τοὺς μυστηριώδεις Μαύρους:

— Ἐέε!... Σταθῆτε! τοὺς φωνάζει! Σταθῆτε, λοιπόν, γιατί θὰ σ'αὶς κτυπήσω!...

Ὁμῶς ἐκεῖνοι, ἀντὶ νὰ σταθοῦν, δίνουν φτερά στὰ πόδια τους... Πασχίζουν, μὲ κάθε τρόπο, νὰ τοῦ ξεφύγουν...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τραβάει, καθὼς τρέχει, τὸ πιστόλι του. Σημαδεύει χαμηλά...

Δυὸ δυνατοὶ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν...

Οἱ Ἀραπάδες τραυματίζονται στὰ πόδια. Πρῶτα ὁ ἓνας καὶ ἀμέσως μετὰ ὁ ἄλλος, σωριάζονται κάτω. Βογγᾶνε πονεμένα...

Ὁ Κραγιαμπού οὐρλιάζει συνεχίζοντας νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ ἔπεσαν:

— Μαύρα σκυλιά!... Νομίσατε, λοιπόν, πὼς θὰ μοῦ ξεφεύγατε;!...

Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ βρεθῇ κοντὰ τους...

Ὁμῶς, μόλις, στὸ φῶς τοῦ

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού καὶ ἡ Βάντα, ρίχνουν τὴ σχεδία τους στὸ νερό. Καὶ ξεκινᾶνε, ἀφήνοντας στὴν ὄχθη τὸν Ποκοπικό καὶ τὴ Χουχού.

φεγγαριού ἀντικρύζει τὰ πρόσωπά τους μαρμαρώνει... Τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη.

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ φωνάζει:

— Βάντασα!... Βάντασα!

Ταυτόχρονα σκύβει μὲ λαχτάρα πάνω τους. Ἐξετάζει μὲ ἀπόγνωση τὶς πληγές τῶν ἀναπάντεχων θυμάτων του:

— ὦ, ἀν τῶξερα! ψιθυρίζει χαμένα, μετανοώντας γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοὺς εἶχε κάνει!...

Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή, νοιώθει τὰ χαμόκλαδα, ἐκεῖ

κοντά του, ν' ἀναισθεύουν.

Καὶ νῶ: Ξαφνικά, μέσα ἀπ' αὐτά, ξεπετάγεται ἡ τρομακτικὴ μορφή τοῦ ἀπαίσιου κακούργου φύλαρχου Γιαχάμπα!...

ΤΟ «ΑΡΑΠΟΒΟΤΑΝΟ»

Κάνει μερικὰ γρήγορα βήματα πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονται ὁ Κραγιαμπού καὶ οἱ δυὸ λαθωμένοι γίγαντες...

Στὰ χέρια του κρατᾷ μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν πετάει μὲ ἀφάνταστη ὁρμή. Τὸν κτυπάει κάπου στὸν ὦμο...

Τὸ ἀτρόμητο νέο παλικάρι, σωριάζεται ἀμέσως ἀναίσθητο πάνω στοὺς δυὸ τραυματισμένους "Ἀνδρες. "Ὁμως, ὁ ἀπαίσιος Μαύρος ὑπεργίγαντας, δὲν σταματᾷ.

Σηκώνει πάλι τὴν ἴδια πετρα. Ἐτοιμάζεται τώρα νὰ τὴν πετάξῃ στὰ κεφάλια τῶν δυὸ Ἀνδρῶν, πού βρίσκονται ἀνήμποροι κάτω. Μουγγρίζει ἄγρια:

— Δειλοὶ καὶ τιποτένιοι !.... Αὐτὴ τῇ φορᾷ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσετε. Ἐφτάσε ἡ στιγμή πού θὰ ξεράσετε τίς θρωμερές ψυχές σας!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ παράξενη βοή ἀκούγεται στὸν ἀέρα. Κ' ἓνα μακρόστενο ἀντικείμενο φθάνει καὶ κτυπᾷ με ὀρμὴ στὸ δεξιὸ μπράτσο τοῦ Γιαχάμπου....

Ἡ πέτρα πού ὁ Κακοῦργος εἶχε σηκώσει γιὰ νὰ κάνῃ τὸ φονικὸ, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Πέφτει θαρειὰ κάτω..

Ταυτόχρονα ἀκούγεται καὶ ἡ ἀγέρωχη φωνὴ τοῦ Ποκοπῆκου:

— Πίσω Καρπουζοκέφαλε καὶ σὲ θέρισαι!

Αὐτὸς εἶχε πετάξῃ τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Αὐτὸς τὸν εἶχε κτυπήσει!

Ὁ μαῦρος Φύλαρχος στριφογυρίζει τώρα βογγώντας καὶ οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ κτυπημένου χεριοῦ του!

Σχεδὸν ἀμέσως φθάνουν ἐκεῖ ὁ Ποκοπῆκος, ἡ Βάντα καὶ ἡ Χουχού.

Ὁ Νᾶνος ἀρπάζει ἀπὸ κά-

τῶ τὴν πεταμένη χατζάρα του. Ἡ Βάντα προφθάνει καὶ ἀρπάζει στὰ χέρια τῆς τὸ πεσμένο πιστόλι τοῦ ἀναίσθητου Κραγιαμποῦ.

Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς κυττάζουν κατὰπληκτοὶ τοὺς δυὸ γιγαντοσώμους «Μαύρους», πού τώρα ὅμως δὲν εἶναι πιά... μαῦροι. Τὸ νερὸ τοῦ Ποταμοῦ, πού τόση ὥρα πάλευαν μετὰ τὴ Νεροφίδα, τοὺς ἔχει ξεθάψει τὰ θαμμένα πρόσωπα καὶ κορμιά τους.

Ὁ Ποκοπῆκος, πού τοὺς κυττάζει, μουρμουρίζει με γουρλωμένα μάτια:

— Ἀμά, ἀδερφέ μου! Πρῶτῃ βολᾷ γλέπω..... ἄσπρους Ἀραπάδες!

Κι ἀλήθεια: Ἰοὶ μυστηριώδεις αὐτοὶ ἀγνωστοὶ δὲν ἦσαν παρὰ οἱ δυὸ ἀγαπημένους μας ἥρωες: Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν.

Εἶχαν θάψῃ μαῦρα τὰ κορμιά καὶ τὰ πρόσωπά τους μετὰ τὸ γνωστὸ μας «Ἀραποθότανο». Κ' εἶχαν ἔλθει νὰ τοὺς βοηθήσουν. Νὰ προστατέψουν τὸν Κραγιαμποῦ καὶ τὴ Βάντα. Μὰ ὄχι μονάχ' αὐτό: Ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσουν γιὰ τὴν ἀνυπακοή πού ἔδειξαν....

Ἡ Χουχού μουρμουρίζει μ' ἓνα ζαχαρένιο χαμόγελό τῆς:

— Καλὲ τοῦ λόγου μου ἡ ξεურὰ ποιοὶ ἦταν οἱ παρόντες μαυρομαντράχαλοι. Πλὴν ὅμως μοῦ εἶχανε πεῖ πῶς ἀνῆγαζα σαμουδιά, θὰ μὲ κλαδεύανε τὸ... τσουλούφι. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Ἡ Βάντα σκύβει τώρα νὰ συνεφέρει τὸν πολυαγαπημένο της Κραγιαμπου. "Ὅμως ταυτόχρονα κρατάει καὶ γυρισμένη τὴν κἀνή της πρὸς τὴν κατεύθυνει τοῦ Γιαχάμπα....

— "Ἄν κουνηθῇς, θὰ σὲ σκοτώσω! τοῦ δηλώνει ἄγρια!

Ὁ Πακοπικό ἔχει, στὸ μεταξὺ, κόψει μὲ τὴν χατζάρα του ἓνα μακρὸ γερὸ χορτόσχοινο. Δένει μὲ αὐτὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Κακούργου.

Ἡ Πυγμαία περιποιέται, μὲ τὰ θαυματουργὰ της θότανα, τὶς πληγὲς ποὺ ἔχουν στὰ πόδια τους ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γκαούρ.

Σὲ λίγο ἡ Βάντα συνεφέρει τὸν Κραγιαμπου.

"Ὅλοι τώρα εἶναι ἔτοιμοι νὰ ξεκινήσουν.

Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα κλαίει, κάτω ποὺ βρίσκεται, σὰν δευλὴ γυναῖκα. Τοὺς θερμοπαρακαλᾷ νὰ τὸν λυπηθοῦν. Νὰ μὴν τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ δεμένον.

— Ἀῦστε με, καλοὶ μου φίλοι!.... "Ἄν μείνω ἐδῶ, θὰ μὲ σπαράξουν τὰ πεινασμένα θεριά!.... Ἀῦστε με νὰ γυρίσω στοὺς δικούς μου. Μετάνιωσα πικρὰ γιὰ ὅ,τι ἔκανα. Συγχωρήστε με!... Ποτὲ πιά δὲν θὰ κάνω κακὸ σὲ κανέναν ἀπὸ 'σᾶς!....

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει μὲ θυμὸ καὶ μίσος:

— Κακοῦργε! μουγγρίζει. Ἔσ'ἔνα μονάχα ὁ θάνατος θὰ

σὲ συμμορφώσῃ!....

Ταυτόχρονα τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του. Κάνει νὰ τὸν κτυπήσῃ στὰ πλατεῖα τριχωτὰ του στήθια..

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ κἀνὴ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ἔγκλημα. Ὁ Γκαούρ τοῦ ἀρπάζει ἀμέσως τὸ χέρι. Τὸν συγκρατεῖ:

— Μὴ ἀρελφέ μου!... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει μετανοιώσει. Ἐχουμε ὑποχρέωσι νὰ τὸν συχωρέσουμε.

Ὁ Ταρζάν γίνεται ἔξω φρενῶν. "Ἐστὶ τοῦρχεται νὰ χυθῇ καὶ νὰ σπαράξῃ τὸν ἀδιόρθωτο μελαψὸ γίγαντα. Ὅμως συγκρατιέται. Τοῦ φωνάζει ἄγρια:

— Μὰ τόσο βλάκας εἶσαι, Γκαούρ, ἢ τόσο τρελλός, γιὰ νὰ μὴν καταλαβαίνης; Σεχνᾷς πῶς αὐτὸς ὁ Κακούργος, κάθε φορὰ ποὺ βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι, μετανοιώνει; Κι ὅταν πάλι μπορέσῃ, ξανακάνει τὰ ἴδια καὶ χειρότερα; Πρέπει λοιπὸν ἐμεῖς, κάθε φορὰ νὰ τὸν συχωράμε;

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας κυττάζοντας τὸν φίλο του στὰ μάτια, ἀποκρίνεται ἀκλόνητος:

— Μήπως καὶ ὁ μεγάλος Θεός, Ταρζάν, δὲν κάνει τὸ ἴδιο; Δὲν συγχωρεῖ πάντοτε ἐκείνους ποὺ μετανοιώνουν; Ὅσες φορές κι' ἂν ἔχουν ἀμαρτήσῃ;

»Γιὰ θυμῆσου τὰ λόγια τῆς Γιοχάννας: «Πρέπει, ὄχι μονάχα νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἔχθρους μας, μὰ καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε! Νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε

οὐκ ἀδέρφια μας!...»

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του. Καταλαβαίνει πῶς ὁ Γκαούρ ἔχει δίκιο. Ἔτσι, δίνει τὸ μαχαίρι του στὸν Ποκοπικό:

— Κόψε τὸ σχοινὶ πού εἶναι δεμένος αὐτὸς ὁ Κακούργος! τὸν διατάζει. Κι ἄς τὸν νὰ φάγῃ. Νὰ πάῃ στὸ καλὸ!...

Ὁ Νᾶνος δὲν ἀπλώνει τὸ χέρι του νὰ πάρῃ τὸ μαχαίρι:

— Περιττόν! τοῦ λέει. Ἐχὼ χατζάρα πού κάνει τράκες!

Καὶ ρωτᾷ ἀμέσως, κάνοντας τὸν ξεχασιάρη:

— Τί μοῦ εἶπες; Νὰ τοῦ κόψω τὸ σχοινί, ἢ τὸ λαιμό; Προτιμῶ τὸ δεύτερο, γιὰ νὰ σπᾶσω καὶ πλάξ, πού θὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ τὸ... τσερβέλο του!...

Η «ΝΕΡΑΪΔΑ» ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ἦ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Βάντα ξεκινᾶνε τώρα. Παίρνουν ἀργὰ τὸ δρόμο γιὰ τὴν περιοχὴ τους.

Ἦ Νᾶνος καὶ ἡ Πυγμαία μένουν ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴ τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας.

Μπροστὰ τους καὶ κάτω βρίσκεται δεμένος ὁ τρομακτικὸς Γιαχάμπα. Τοὺς κυττάζει μὲ βλέμμα παρακλητικό:

— Λυπήσου με, καλὸ μου παιδί! λέει στὸν Ποκοπικό. Ἄν κόψῃς τὰ σχοινιά πού με

δένουν, θὰ σοῦ κάνω ὅποια χάρι μοῦ ζητήσης...

Ὁ Ποκοπικό τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἐν τάξει καὶ πολὺ σέ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Ὅμως γιὰ νὰ σέ λύσω, ξέρεις τί χάρι θέλω νὰ μοῦ κάνῃς;

— Τί;

— Νὰ κάτσης νὰ σέ... σφάξω!

Κι ἀμέσως, γυρίζοντας στὴ Χουχού, τὴ ρωτᾷ:

— Ξέρεις τί λέω, μωρὴ Μαμζέλ;

— Καλὲ τί, χρυσό μου;

— Ἦ Γιαχάνα δὲν εἶπε πῶς ὅμα κάνουμε μιὰ ἀμαρτία καὶ μετανοιώσουμε, ὁ Θεὸς μᾶς συγχωρεῖ;

— Καὶ βέβαια!... Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀνεμφισβήτητον!

Ὁ Νᾶνος τῆς δηλώνει ἐπίσημα:

— Τὸ λοιπὸν, ἀδερφοῦλα μου, τὸ ἀποφασίσαι!

— Τί ἀποφασίσες;

— Νὰ... μετανοιώσω!

Ἦ Χουχού παραξενεύεται:

— Γιατί, καλὲ; Τί βρωμοδουλεῖα ἔκανες πάλι;

— Τί θὰ κάνω νὰ ρωτᾷς, ὁχι τί ἔκανα! Λέω νὰ «καθαρίσω» τὸ παρὸν βρωμόσκυλο. Ὑστερὶς νὰ μετανοιώσω, καὶ πάει λέοντας!...

Ἦ Πυγμαία συμφωνεῖ ἀπόλυτα:

— Ἐν τάξει, γλύκα μου! Σφάχτονε τὸ φοικάρᾱ νὰ μὴ βασανίζεται. Μόνο πρόσεξε καλὰ, μὴ σοῦ διαφύγῃ καὶ δὲν... μετανοιώσης! Γιατί τό-

τες είναι μεγάλη άμαρτία! Μὲ συγχωρεῖτε κίδλας!...

Ὁ Ποκοπίκο τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Καὶ διατάζει τὸν μελλοθάνατο Γιαχάμπα μ' ἓνα φρέσκο - φρέσκο καὶ... καλοθερμμένο σιγάκι του:

«Σκύψε τὴν κεφαλάρα σου καὶ κἂν' τὴν προσευχάρα (σου)!

Νὰ σηκώσω τὴ χατζάρα νὰ σοῦ κόψω τή... σδερκάρα! Νὰ τὴν πάρης «ὕπὸ μάλης» καὶ στὰ πόδια νὰ τὸ βάλῃς!»

Καὶ νά: Σηκώνει ἀμέσως

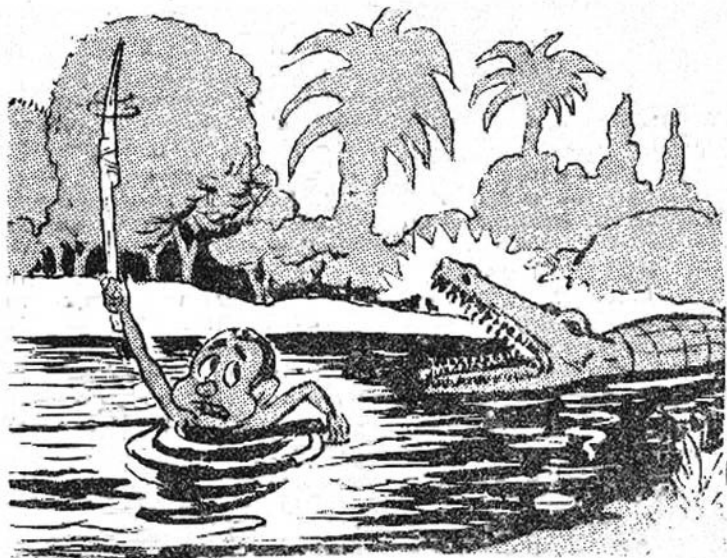
τὴ σπασμένη καὶ ξαναδεμένη λάμα της. Εἶναι ἀποφασισμένος, αὐτὴ τὴ φορά, νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ:

— Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν! μουρμουρίζει μὲ συμπόνια.

Καὶ τὸν κατατοπίζει γιὰ νὰ ξέρῃ τί θὰ συμβῇ:

— Μόλις ἀκούσης τὸ χράπ, θὰ πῇ ὅτι σφάχτηκες! Τὸ ὁποῖον πᾶσα περαιτέρω ἀντίστασις περιττὴ!

Ὁ Μαῦρος Φύλαρχος βλέπει τώρα νὰ φθάσῃ ἡ τελευταία του στιγμὴ. Ἔτσι, στὸ κατασχθόνιο μυαλό του γεννιέται ξαφνικὰ μιὰ σατανικὴ ἰ-

Τρελλὸς ἀπὸ τὴ λαχτάρα του ὁ Ποκοπίκο ξεφωνίζει :

— Βαστάτε με δρεές! Βαστάτε με νὰ μὴ τόν... σφάξωωωωω !

δέα:

Γυρίζει άμέσως τὰ δακρυ-
σμένα μάτια του στη Χουχού.
Τῆς ψιθυρίζει:

— Πεντάμορφη Κοπέλλα
μου!... Ούτε κι αυτές οι
μαύρες Νεράτιδες τῆς Ζούγ-
κλας δὲν σὲ φτάνουν στὴν ὁ-
μορφιά καὶ στὴ χάρι!... Ἐ-
σὺ μοιάζεις μὴ ἓνα μυρωμένο
ἀγριαλούλουδο τῆς Ἀνοιξης!
Σ' ἐσένα ἀξίζει νὰ παντρευ-
τῆς ἓναν πλούσιο καὶ δυνατόν
Ἀρχοντα σὰν κ' ἐμένα!...

Ἡ ματαιόδοξη Πυγμαία
νοιώθει ἀφάνταστη χαρὰ καὶ
πέρηφάνεια ἀκούοντας τὰ
λόγια του. Κολυμπάει ἀμέ-
σως σὲ πέλαγα εὐτυχίας!
Μοιάζει σὰ νὰ ὄνειρεύεται.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΣΤΗ... ΣΟΥΒΛΑ!

Ὁ Ποκοπικό ἔχει μαρμαρώ-
σει, μὲ σηκωμένη τὴ χατζάρα
του, ὅπως βρίσκεται.

Ἡ Χουχού τοῦ δίνει μιὰ ἀ-
πότομη καὶ δυνατὴ κλωτσιὰ
στὰ πισινά. Τὸν πετάει τρία
βήματα πέρα. Καὶ ἀποκρίνε-
ται στὸν Γιαχάμπα, ψιθυρίζον-
τας ρωμαντικά:

— Ω, ναί!... Συνέχισον
τρελλέ μου θαυμαστά!... ὦ
πέσ' μου καὶ ἄλλα τέτοια γλυ-
κὰ λόγια καὶ... πετιμεζώδη
λόγια!...

Ὁ πονηρὸς Φύλαρχος, συνε-
χίζει στὸν ἴδιο τόνο:

— Θὰ σὲ στολίσω ὀλόκληρη
μὲ διαμάντια καὶ μαργαριτά-
ρια! Θὰ σὲ θρονιάσω βασίλισ-
σα μέσα σὲ ὀλόχρυσο Παλά-

τι! Ἀμέτρητες ὁμορφες σκλά-
δες θὰ γονατίζουν μπροστά
σου! Θά...

Ὁ Νῶνος δὲν ἀντέχει ἄλλο.
Τὸν διακόπτει:

— Μὲ τὸ μπαρδόν, κύριε
Καρπουζοκεφαλόπουλε! Ἄν
εἶναι ἔτσι, δὲν παίρνεις... ἐ-
μένα, λέω γώ! Νά γλυτώσης
κι' ἀπ' τὸ... σφάξιμο!

Ὁ Γιαχάμπα δὲν τὸν προ-
σέχει. Ἐξακολουθεῖ νὰ παρα-
καλᾷ τὴ Χουχού:

— Λῦσε με, πεντάμορφη
Κοπέλλα!... Λῦσε με καὶ θὰ
σὲ κάνω Ἀρχόντισσα τῆς καρ-
διᾶς μου! Βασίλισσα τῆς ψυ-
χῆς μου!...

Ἡ ἄμοιρη Πυγμαία ἔχει
λυώσει σὰν κερί στὸν ἥλιο!..
Δὲν ἀντέχει ἄλλο πιά...

Ἔτσι, γονατίζει τώρα πλαῖ
του. Ἀρχίζει νὰ τὸν λύνει, ψι-
θυρίζοντας μελιστάλακτα:

— Ω, ναί!... Τὸ γλέπω
πὼς σ' ἔκαψα, χρυσό μου! Τὸ
γλέπω ποὺ κακοψάφω νάχω!
Ὁ Ποκοπικό πέφτει μὲ θιά-
σι πάνω της. Ζητάει νὰ τὴν
ἐμποδίση:

— Τρελλάθηκες, μωρὴ Μαμ-
ζέλ! Ἄσε νὰ τὸν σφάξω νὰ
σιγουρευτοῦμε! Ὑστερὶς τὸν
παντρεύεται!...

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» τῆς
Ζούγκλας, τὸν σπρώχνει μὲ
περιφρόνησι. Ψιθυρίζει σὰ νὰ
παραιμιάση:

— Πάψε, βλάξ!... Ἀφοῦ
γλέπεις πὼς μὲ ἠγαπεῖ! Μὲ
ἠγαπεῖ ὁ αἴμιος!...

Στὸ μεταξύ τοῦ ἔχει λύσει
τὰ χέρια. Καὶ ξανασκύβει γιὰ
νὰ τοῦ λύση καὶ τὰ πόδια...

Μὰ δὲν προφθαίνει. Ὁ Γιαχάμπα σπάζει τὰ χορτόσχοινα. Τὰ λύνει ἀμέσως μονάχος του.

Καὶ πετιέται ὀρθός. Ταυτόχρονα μὲ τὴν ἀριστερή του χερούκλα, ἀρπάζει τὴ Χουχού.

Ὁ Ποκοπίκο τὸ βάζει τρομαγμένος στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας:

— Τοῦ λόγου μου, νὰ μὲ συμπαῖατε. Δίνω... τόπο στὴν ὀργή!...

Ὁ κακοῦργος Φύλαρχος λυσσάζει ἀπὸ τὸ κακό του. Χωρὶς νὰ παρατήσῃ τὴ Χουχού, κάνει δυὸ - τρία γρήγορα βήματα. Φθάνει τὸ Νάνο. Τὸν ἀρπάζει μὲ τὸ δεξιὸ λαθωμένο χέρι του!...

Ἔτσι, ἀρχίζει. ἀμέσως καὶ μὲ λύσσα νὰ κτυπᾷ τὸν ἕναν πάνω στὸν ἄλλον: Τὴ Χουχού πάνω στὸν Ποκοπίκο. Καὶ τὸν Πακαπίκο πάνω στὴ Χουχού!

Τὸ μαρτύριό τους εἶναι — ἀλλοίμονο — τραγικό! Τὰ κεφάλια τους τσακίζουν σὰν λαμπριάτικα αὐγά. Τὰ μούτρα τους ματώουν!...

Ἡ ἀμοιρὴ Πυγμαλία ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Βοήθεια, καλέ!... Βοήθειαιαααα!...

Ὁ Ποκοπίκο ἐπαναλαμβάνει εἰρωνικά — μιμούμενος τὴ φωνή της — τὰ λόγια πού, πρὶν λίγο, ἐκείνη εἶχε πεῖ:

— Πάψε, βλάξι!... Ἀφοῦ γλέπεις πὼς μᾶς ἡγαπεῖ. Μᾶς ἡγαπεῖ, ὁ ἄνθρωπος!...

Ὡσπου, τέλος, ὁ Κακοῦργος, κουράζεται. Πετᾷ κάτω καὶ τοὺς δυὸ μὲ ἀηδία καὶ περιφρόνησι.

Ξεκινᾷ ἀργά. Φεύγει μουρμουρίζοντας:

— Ἐνα εἶναι τὸ μεγάλο δεινὸ τῆς ζωῆς μου: Νὰ σου-θλίσω καὶ νὰ ψῆσω ζωντανὸ τὸν Γκαοῦρ! Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ ἐκδίκησί μου!...

Ὁ Νάνος καὶ ἡ Πυγμαλία ἀνασκώνονται μὲ μεγάλη δυσκολία. Κυττάζονται μὲ συμπόνια. Βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ τοὺς σὲ κακὰ χάλια!...

Τέλος, ἡ Χουχού ψιθυρίζει κατασκαμμένη:

— Καλέ, εἶδες ἀτυχία, χρυσό μου; Λίγο νὰ χασσομεροῦσε νὰ θυμώσῃ, θὰ μὲ εἶχε παντρευτῇ!...

Ὁ Ποκοπίκο τὴν παρηγορεῖ:

— Δὲν βαρεῖέσαι, κυρά... «Πεντάμορφη»! Καὶ τοῦ χρόνου νάμαστε καλά!...

ΛΥΓΑ ΛΑΜΠΡΙΑΤΙΚΑ

Ἔχει ξημερώσει πιά, ὅταν οἱ δυὸ Νάνοι καταφέρνουν νὰ ξανασυναντηθοῦν μὲ τοὺς συντρόφους τους.

Βρίσκουν τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαοῦρ, τὸν Κραγιαμποῦ καὶ τὴ Βάντα, κατάκοπους. Ἐχουν ξαπλώσει γιὰ νὰ ξεποστάσουν, στὴν ὄχθη τοῦ, γνωστοῦ μας, ποταμοῦ...

Ὁ Ποκοπίκο πού τοὺς βλέπει νὰ κυττάζουν ἀνήσυχοι τὰ καταματωμένα τους πρόσωπα, τοὺς καθησυχάζει:

— Δὲν εἶναι τίποτις, ἀδερφέ μου! Ὁ Καρπουζοκέφαλος γιόρταζε Πάσχα!... Πλὴν ὁ μὴς ἐλλείπει αὐγῶν, ἔκανε

‘Ανάστασι τσουγγρίζοντας τὰ κεφάλια μας!...

‘Ο Νᾶνος καὶ ἡ Πυγμαία ξαπλώνουν, λίγο παρακάτω κι αὐτοὶ γιὰ νὰ ξαποστάσουν.

Μὰ νά: Στὸ σημεῖο τῆς ὄχθης ποὺ διάλεξαν, βρίσκονται, ξεχασμένες ἀπὸ ἰθαγενεῖς ψαράδες, δυὸ μικρὲς πρωτόγονες πιρόγες. Σωστὰ καρυδότσουφλα...

“Ετσι, τὶς ρίχνουν στὸ ποτάμι γιὰ νὰ σκοτώσουν μὲ δαῦτες τὴν ὥρα τους.

‘Η Χουχού ξαπλώνει ἀνάσκελα στὴ δική της πιρόγα. ‘Απλώνει, δεξιὰ καὶ ἀριστερά — ἔξω ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸ μακρόστενο πλεούμενο — τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῆς.

‘Ο Ποκοπίκο, ὀρθὸς μέσα στὴν ἄλλη πιρόγα, βλέπει τὴν Πυγμαία, ξεκαρδιασμένος στὰ γέλια.

‘Η Χουχού παραξενεύεται:

— Καλέ, διατὶ γελεῖς, χρυσό μου;

— Καθότι, ἔτσι ποῦσαι ξαπλωμένη στὴ βάρκα, μὲ χέρια καὶ πόδια ἔξω, ἔχεις πῶς μοιάζεις;

— Πῶς, καλέ;

— Σὰν χελώνα: .. ἀναποδογυρισμένη!

‘Η Πυγμαία στραβομουτσουνιάζει:

— Πρρρ!... “Αν δὲν σ’ ἄρεσω, τὴ βόλτα σου!...

‘Ο Ποκοπίκο δίνει τῶρὰ μ’ ἓνα χορτόσχοινο τὴν πιρόγα του μὲ τὴν πιρόγα τῆς Χουχούς. Κ’ ἐνῶ μὲ τὸ μοναδικὸ κουπί του ἀρχίζει νὰ κτυπά

τὰ νερά, τῆς λέει μὲ πεποίθησι:

— Κύττα νὰ δῆς πῶς θὰ τρέχω: Σὰν... βενζινακάκος!

‘Εκείνη τὸν διορθώνει:

— “Οχι, βενζινακάκος, καλέ. Βενζινακακία, λέγεται!...

Μὰ τὸ κουπί εἶναι ἓνα καὶ μικρό. Δὲν μπορεῖ νὰ τραθή-ξη καὶ τὶς δυὸ βάρκες μαζί!...

“Ετσι, καὶ μὲ τὶς προσπάθειες τοῦ Νάνου, οἱ πιρόγες ἀναπτύσσουν ἱλιγγιώδη... ἀκίνησία!

‘Η Χουχού κοροϊδεύει:

— “Αειντε, χρυσό μου! Πηγαδάκι θ’ ἀνοίξουμε τώρα;

‘Ο Νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται εὐγενικά:

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μαμζέλ!

“Αν δὲν σὰς γουστάρει, παγαίντε μὲ τὸ τράμ!

ΒΡΟΓΧΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ξαφνικά, λίγο πιὸ πέρα, στὴν πυκνὴ κι ἄγρια βλάστησι τῆς ὄχθης, σπαρακτικὰ ξεφωνητὰ ἀκούγονται.

Οἱ “Ηρωές μας, ἔαφνιάζονται. Τρέχουν πρὸς τὸ σημεῖο ἀπ’ ὅπου ἀκούγονται οἱ φωνές:

Καὶ νά: Κάτω ἀπὸ κάποιο θεόρατὸ δέντρο, ἀντικρύζουν ἓναν μεγαλόσωμο μαῦρον ἰθαγενῆ. “Εχει περάσει στὸ λαϊμὸ κάποιου ἄλλου ἀράπη μία θηλειὰ ἀπὸ χοντρὸ γερὸ χορτόσχοινο. Καὶ τὴ σφίγγει μὲ λύσσα καὶ μανία. Λαχτάραεὶ νὰ τὸν πνίξη!...

‘Ο Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, χύ-

νονται να σώσουν από τον φρικτό θάνατο το άμοιρο θύμα...

Όμως την ίδια στιγμή, κάτι φοβερό γίνεται:

Ψηλά, από τα κλαδιά του δέντρου, πέφτουν — σχεδόν ταυτόχρονα κάτω — τέσσερες γερές θηλειές. Τυλίγονται στους λαιμούς των τεσσάρων συντρόφων. Τραβιούνται αιμέσως προς τα επάνω και σφίγγονται. Τους κρατάνε σχεδόν αιώρούμενους. Μονάχα τα δάκτυλα των ποδαριών τους αγγίζουν στο έδαφος.

Στό μεταξύ ο μεγαλόσωμος Άράπη, λίγο πιο πέρα, αποτελειώνει το άμοιρο θύμα του.

Ο Ταρζάν, ο Γκαούρ και ο Κραγιαμπού αγωνίζονται άπεγνωσμένα να λευθερωθούν από τους θανατερούς βρόγχους που τους έχουν αιχμαλωτίσει. Το ίδιο κάνει και η δυστυχισμένη Βάντα...

Όλοι τους τώρα, με άνοικτά στόματα και γουρλωμένα μάτια, αντικρύζουν πάνω στα κλαδιά του δέντρου, τους δημίους τους. Είναι μαύροι Ιθαγενείς που πρατάνε τις άκρες από τα χορτόσχοινα με τις θηλειές. Τους βλέπουν, έναν-έναν, να τα δένουν, τεντωμένα καθώς είναι, σε χοντρά γερά κλαδιά...

Ξαφνικά η Βάντα βγάζει μιά σπαρακτική βραχύνή φωνή:

— Βοήθειασσα!... Πνίγομαι αι αι αι!...

Τό σχοινό της σφίγγει το λαιμό περισσότερο από τους άλλους.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας κάνει μιά άκόμα άπεγνωσμένη προσπάθεια. Τινάζεται σάν λιοντάρι, πιασμένο σε παγίδα. Σπάζει το χορτόσχοινο. Και κάνει να πλησιάση το Κορίτσι που κινδυνεύει.

Όμως ταυτόχρονα, ο Μαύρος που είχε πνίξει τον άλλον, βρίσκεται μ' ένα πήδημα μπροστά του. Κάνει, μ' ένα άλλο σχοινό, να του σφίξη πάλι το λαιμό.

Μά ο Γκαούρ που βρίσκεται κρεμασμένος ποντά του προφθαίνει. Με μιά τρομακτική κλωτσιά, σωριάζει κάτω τον κακούργο Άράπη...

Την ίδια στιγμή γνώριμες γυναικείες φωνές, από κοντά, φθάνουν στ' αυτιά τους:

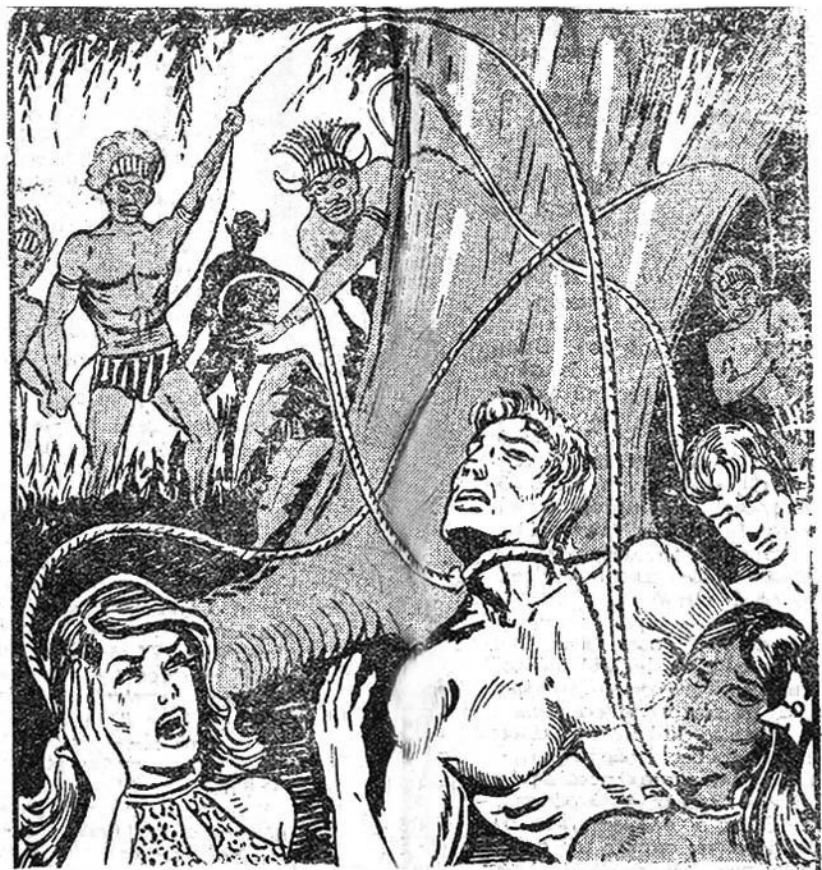
— Γκαούρ!...

— Ταρζάν!...

Είναι η Ταταμπού και η Τζέιν. Είχαν κάνει άνω-κάτω τη Ζούγκλα, για να τους βρουν... Και τους βρίσκουν τώρα, εκεί στην όχθη, κρεμασμένους από το λαιμό!...

Τρελλές από φρίκη κι άπόγνωσι, οι δυο άτρόμητες γυναίκες, τρέχουν να λύσουν τις θηλειές. Να τους σώσουν από το Χάρο το δόντια!...

Μά τίποτα δεν προφθαίνουν να κάνουν... Γιατί, μόλις φθάνουν κάτω από τα κλαδιά του θεόρατου δέντρου, δυο καινούργιες, καλοζυγισμένες θηλειές, πέφτουν πάλι από ψηλά. Αιχμαλωτίζουν από τους λαιμούς, την Ταταμπού και την Τζέιν. Γίνονται κι αυτές άνίκανες πιά ν' αντιδράσουν.

Οί Μαύροι πετάνε με τέχνη τīs θυλειές τους. Πιάνουν τούς τέσ-
σαρες συντρόφους γερά από τούς λαιμούς...

Εὐτυχῶς ὁ Ταρζάν ἔχει ξε-
φύγει ἀπὸ τὸν βρόγχο του.
Καὶ λεύθερος τῶρα, τρέχει
κοντὰ στὴν πανέμορφη συν-
τρόφισσά του. Ξεπερνᾷ γρή-
γορα τὸ λαϊμό της ἀπὸ τῆς τη-
λείας...

Ἀμέσως κινεῖται γιὰ νὰ
λευθερώσῃ τὴ Βάντα καὶ τοὺς
ἄλλους συντρόφους του.

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

Μὰ νά: Ξαφνικά ἡ Τζέιν
θυμᾶται πῶς ἔχει στὴ ζώνη
της πιστόλι. Τὸ τραβάει μὲ
λύσσα. Ἀρχίζει νὰ πυροβο-
λῇ τοὺς μαύρους, πού βρί-
σκονται πάνω στὰ χαμηλά
κλαδιά!

Ἐκεῖνοι, τρομοκρατημένοι,
σκαρφαλώνουν ἀλαλάζοντας
στὴν κορυφή...

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἄρχοντας
τῆς Ζούγκλας ἔχει λευθερώσει
τὴ Βάντα, τὸν Κραγιαμπού
καὶ τελευταῖο τὸν Γκαούρ...

Λίγο πιὸ πέρα — κρυμμένοι
μέσα στὰ χαμόκλαδα — πα-
ρακολουθοῦν τὴν τραγικὴ σκη-
νὴ, ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χου-
χού...

Ἡ Πυγμαία ρωτᾷ, σὲ μιὰ
στιγμὴ, τὸ Νᾶνο:

— Γιατί κάθῃσαι, χρυσό μου;
Δὲν θὰ σφάζῃς κανέναν;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρα-
κλας», ἀνασηκώνει τὴν κεφά-
λα του. Κυττάζει βαρετὰ πρὸς
τὴν κορφή τοῦ θεόρατου δέν-
τρου. Βλέπει καὶ ἀκούει τοὺς
Ἀραπάδες, πού ἀλαλάζουν

τρομοκρατημένοι. Χασμουριέ-
ται:

— ὦχ, ἀδερφέ!... Ἀξίζει,
ἓνας σφάχτης σὰν κ' ἐμένα, ν'
ἀνεβῇ ἐκεῖ πάνω, μονάχα...
γιὰ πέντ' ἔξη ἀνοματαίους;
Νᾶτανε καμμιὰ σαρανταριά,
κάτι θὰ γινότανε!...

Ἡ Χουχού τὸν σπρώχνει:

— Καλέ ἀνέθα, γλύκα μου!
Εἶναι πολὺ ρωμαντικῶδες νὰ
σφάζῃς... ἂφ' ὕψηλου καὶ ἐπὶ
τῆς κορφῆς!...

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ἀγύριστο
κεφάλι:

— Ἄμα τοὺς τρώει ὁ σθέρ-
κος, τῆς κάνει, ἄς κατέλθουνε
τοῦ λόγου τους! Ἐγὼ δὲν ἀ-
νεβαίνω...

Καὶ προσθέτει:

— Τί θές, δηλαδῆς: νὰ μὲ
περάσουνε γιὰ... ξελιγωμέ-
νο;

Ἔτσι, βγαίνουν σὲ λίγο ἀ-
πὸ τὴν κρυψώνα τους. Φθά-
νουν κοντὰ στοὺς ἄλλους...

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού
ἐπιμένουν νὰ σκαρφαλώσουν
στὸ θεόρατο δέντρο. Νὰ κτυ-
πηθοῦνε μὲ τοὺς μαύρους κα-
κούργους, πού βρίσκονται
στὴν κορφή!

Ὅμως, ὁ Ταρζάν — πιὸ ψύ-
χραιμος πάντα — τοὺς συγ-
κρατεῖ:

— Εἶναι ἄσκοπο κ' ἐπικίν-
δυο αὐτὸ πού ζητᾶτε νὰ κά-
νετε!... Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ
κινοῦνται μὲ μεγάλη εὐκίνη-
σις καὶ ἀνεσι, πάνω στὰ δέν-
τρα. Πετᾶνε ἀπὸ κλαδὶ σὲ
κλαδὶ σὰν πουλιά!... Δὲν θὰ
μπορέσετε νὰ τὰ βγάλετε πέ-
ρα μαζί τους. Θὰ σᾶς γκρε-

μίσουν κάτω. Θά σᾶς σκοτώσουν!...

Οἱ δυο μελαποῖ Σύντροφοι δὲν ἐπιμένουν. Βρίσκουν σῶστα τὰ λόγια τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας...

— Καὶ τώρα, τί θά κάνουμε; ἀναρωτιέται σαστισμένος ὁ Γκαούρ.

Ὁ Ταρζάν δὲν βρίσκει τίποτα νὰ τοῦ ἀποκριθῇ.

Μόνο ὁ Ποκοπίκο, πετάει ξαφνικά μιὰ ἐξυπνη ἰδέα:

— Ξέρετε τίποτις, ἀδερφέ μου;

— Τί;

Δείχνει μὲ τὴ λάμα τῆς χατζάρας τοῦ τοῦς Ἀραπάδες:

— Τοῦ λόγου μού; λέω νὰ τοὺς κάνουμε ψητούς!...

— Πῶς; κάνουν χαμένα οἱ ἄλλοι.

Καὶ ὁ διαβολεμένος Νάνος τοὺς ἐξηγεῖ:

— Τοῦτέστι νὰ βάλουμε φῶκο στὸ δέντρο!

— Καλέ, τί θά πῇ «φῶκο»; ρωτᾷ περιέργη ἡ Χουχού.

— Φῶκο, θά πῇ μπουρλότο! τῆς κάνει ὁ Ποκοπίκο. Καὶ μπουρλότο, θά πῇ νὰ βάλουμε φωτιά στὸ θεόρατα δεντράκι. Νὰ σπάσουμε πλάξ πού θά... ψήνωνται ζῶντες!

Η ΓΡΟΘΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμποῦ βρίσκουν σωστὴ τὴν ἰδέα τοῦ Νάνου. Ἀρχίζουν νὰ μαζεύουν ξερά χαμόκλαδα. Τὰ σωριάζουν γύρω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου...

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Βάντα, δὲν συμφωνοῦνε. Ζητᾶνε νὰ τοὺς ἐμποδίσουν...

Ὁ μελαπὸς Γίγαντας φωνάζει:

— Ὁχι! Εἶναι ἄνθρωπο αὐτὸ πού ζητᾶτε νὰ κάνετε! Τὸ τίμιο καὶ τὸ ἀνδρικό εἶναι νὰ χτυπηθοῦμε μαζί τους!...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει τὴ δουλειά του χαμόγελῶντας εἰρωνικά:

— Μήπως ἦταν τίμιο καὶ ἀνδρικό νὰ μᾶς πετάξουν ἐκεῖνοι τὶς θηλιές, Γκαούρ;

Ὁ Κραγιαμποῦ βγάζει τώρα τὸν ἀναπτήρα του. Βάζει φωτιά στὰ ξερά χαμόκλαδα! Σὲ λίγες στιγμές, τὸ γιγάντιο δέντρο, θά τυλιχθῇ στὶς φλόγες. Οἱ μεῦροι Ἰθαγενεῖς πού βρίσκονται πᾶν ὅπου κλαδιὰ τῆς κορφῆς του, θά θροῦνε φρικτὰ καὶ μαρτυρικό θάνατο. Θά καοῦν ζωντανοί!...

Τὸ μυᾶλό τοῦ ὑπέροχου "Ελ ληνα θολώνει μπροστά σ' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα...

"Εται, καὶ μὴν ἔχοντας ἐπίγνωσι τί κάνει, δίνει μιὰ θάναυση σπρωξιά στὸ γιὸ τοῦ Ταρζάν. Τὸν σωριάζει πέρα, μαζί μὲ τὸν ἀναπτήρα του...

Ἀμέσως, καὶ μὲ τὶς γυμνές του πατοῦσες, ποδοπατᾷ τ' ἀναμμένα χαμόκλαδα. Ζητάει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ σβύσῃ...

Ὅμως οἱ φλόγες καίνε, ἀλλοίμονο, τὶς σάρκες τῶν ποδαριῶν του. Ὁ ὑπέροχος Γκαούρ τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ τοὺς πόνους. Μουγγρίζει σὰν λαθωμένο θερίο. Μὰ ἐπιμένει.

Ὁ Ταρζάν ἔχει τώρα ἀγρι-

έφει. Ούρλιάζει άγρια στόν αδιόρθωτο Έλληνα:

— Σικύλε!... Έσύ λοιπόν διατάξεις έδώ στη Ζούγκλα, γιά έγώ;

Ταυτόχρονα, σφίγγοντας τή σιδερένια γροθιά του, δίνει τρομακτικό κτύπημα στο πρόσωπο του μελαψού γίγαντα.

‘Ο Γκαούρ κλονίζεται! Ταλαντεύεται! Από τὰ ρουθούνια του ξεχύνονται ποτάμια τὸ αἷμα. Είναι έτοιμος νά σωριασθῇ κάτω...

‘Η Ταταμπού καί ἡ Τζέιν προφθαίνουν. Τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα. Τὸν συγκρατοῦν...

‘Ο Ταρζάν ξεσπολουμεῖ νὰ μούγγριζῇ σάν μανιασμένος Δράκος:

— ‘Εγώ! ‘Εγώ εἰμαι ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας! “Οποιος παρακούει τίς διαταγές μου θά πεθαίνει!...

‘Ο ὑπέροχος “Ελληνας χαμηλώνει τὸ κεφάλι, ὑποτακτικά. Λέξι δὲν θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του....

Ξεμακραίνει τρικλίζοντας μερικά θήματα. Κάθεται θάρως σὲ μιά πέτρα. Ἀκουμπάει τοὺς ἀγκῶνες στὰ γόνατα. Κρῦβει τὸ ματωμένο πρόσωπο στῆς παλάμες του. Ἀπομένει σ’ αὐτὴ τῇ στάσι ἀκίνητος. Μαυριματωμένος!...

‘Ο Ποκοτίκο γυρίζει στὴ Χουχού. Τῆς δείχνει, μὲ μιά ματιά του, τὸν Γκαούρ:

— Πολὺ τὸν γουστάρω, ἀδερφέ μου! μουριμουρίζει. Μόλις ἀρπάξε τὴ στράκα του, πῆγε πάσσο, ὁ μάγκας...

Καί ἀναστενάζοντας, προσθέτει:

— “Ε, ρε καὶ νάμαν τοῦ λόγου μου, μετὰ συγχωρήσεως! Θάτρωγε χατζαριά ὁ «Μεγαλειότατος» ποὺ θάψαχνε, μὲ τὸ κερί, νά θρῇ τὴν... κεφάλα του! Ἀμέεεε;!

ΠΡΩΤΟΓΟΝΑ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΑ

Στὸ μεταξύ, τὰ σωριασμένα γύρω στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου χαμόκλαδα, φουντώνουν. Οἱ φλόγες μεταδίδονται στὰ πρῶτα χαμηλὰ κλαδιά. Καί σκαρφαλώνουν λαίμαργες πρὸς τὰ ἑπάνω!... Γρήγορα θά φθάσουν στὴν κορφή!...

Οἱ Μαῦροι ποὺ βρίσκοντ’ ἐκεῖ ψηλά, οὔρλιάζουν μὲ ἀπόγνωση τώρα. Πηδάνε ἀπὸ κλαδι σὲ κλαδί, σάν τρελλοί!...

Κανένα ἄλλο δέντρο δὲν βρίσκεται ἐκεῖ πλάι γιά νά ξεφύγουνε. Τὸ πιὸ κοντινὸ ἀπέχει τοῦλάχιστον δέκα βήματα. Θά ἔπρεπε νά ἦσαν πουλιὰ γιά νά μπορέσουν νά πηδήσουν σ’ αὐτό. Νά σωθοῦνε ἀπὸ τίς θανατερὲς φλόγες ποὺ ὅλο καὶ τοὺς κοντοζυγώνουν!

“Ομως κάτι πρέπει νά γίνη. Μπροστὰ σ’ ἓναν τέτοιο κίνδυνο, δὲν πρέπει νά μείνουν μὲ σταυρωμένα χέρια...

Ἀλλοίμονο!... Οἱ φλόγες ἔχουν ἀρχίσει τώρα νά τσουρουφλίζουν τὰ γυμνά τους πόδια...

Καὶ νά: ‘Ο τρόμος καί ἡ φρίκη τοῦ θανάτου ποὺ ἔρχεται, τοὺς ἀναγκάζει νά πάρουν μιά ἀπεγνωσμένη, μιά

τρελλή απόφασι:

Σπάζει ὁ καθέννας τους ἀπὸ δυὸ φουντωμένα κλαδιά τοῦ δέντρου. Τὰ κουνᾶνε μὲ ἀνοικτὰ τὰ μπράτσα τους, σὰν πτεροῦγες. Καὶ πηδοῦν στὸ κενό!...

Ἔτσι ἡ πτῶσι τους γίνεται κάπως ἀργή! Πέφτουν κάτω, χωρὶς μεγάλη ὀρμή. Δὲν παθαίνουν κακό!...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ οἱ γυναῖκες ἔχουν ἀπομείνει μὲ ἀνοικτὸ στόμα ἀπὸ τὴν κατὰπληξι, κυττάζοντάς τους.

Ὁ Ποκοπικό ψιθυρίζει μὲ θαυμασμό:

— Σάν... γαλοπούλες πετάξανε, οἱ ἄτιμοι! Πολὺ τοὺς γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Καὶ νά: Μόλις οἱ Ἀραπάδες πέφτουν κάτω στὸ ἔδαφος, παραιτῶνε τὰ ἀεροσωσίδια κλαδιά τους. Καὶ τὸ βάζουν πανικόβλητοι στὰ πόδια. Τρέχουν, σὰν τρελλοί, νὰ σωθοῦν, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ νοτιά. Τραβᾶνε κατὰ τὶς ἐκβολές τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ποταμοῦ...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φωνάζει στοὺς συντρόφους του:

— Ἐμπρὸς ὅλοι!... Ἀς τρέξουμε κ' ἐμεῖς πίσω τους. Ξέρω ποῦ βρίσκεται τὸ χωριὸ τους...

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ βιαστικά:

— Ἀνήκουν στὴν τρομερὴ Φυλὴ τῶν Νεϊκράν. Ἀπὸ θρησκευτικὴ μονία, σκοτώνουν κάθε ξένον ἄνθρωπο ποῦ θὰ συναντήσουν μπροστά τους... Χωρὶς ὁμῶς νὰ χωθῇ οὔτε μιά

σταγόνα αἵμα! Γι' αὐτὸ τοὺς πνίγουν μὲ τὰ χορτόσχοινα καὶ τὶς θηλειές!...

» Ἔτσι νομίζουν πὼς εὐχαριστοῦνε τὴν παντοδύναμη θεὰ τους Χουρχουρούν! Εἶναι τὸ πέτρινο ἀγάλμα μιᾶς ὀτανικῆς τερατόμορφης γυναίκας. Τὰ χεῖλια της, λές κ' εἶναι ἔτοιμα νὰ κινηθοῦν. Νὰ μιλήσουν!...

» Οἱ μαῦροι Νεϊκράν πιστεύουν πὼς κάποτε ἡ θεὰ τους θὰ μιλήσῃ. Αἰῶνες τώρα, ἀπὸ γενιά σὲ γενιά, περιμένουν νὰ κινήσῃ τὰ χεῖλια της. Νὰ τοὺς πῇ τὸ «Μεγάλο Μυστικό»!...

Ὁ Ποκοπικό τὸν διακόπτει:

— Ἐ, μάρμπα! Μὲ τὴν παρλα σου θὰ χάσουμε τοὺς... μαστρο Πνιγάδες! Δὲν εἶπες πὼς θὰ τοὺς κυνηγήσουμε; Κοντεύει μεσημέρι καὶ ἡ αἰμοδιψὴς χατζάρα μου δὲν ἔχει κάνει ἀκόμα... σεφτέ!...

Ὁ Ταρζάν ξαναφωνάζει στοὺς συντρόφους του:

— Ἀκολουθήστε με, λοιπόν! Οἱ μαῦροι Κακούργοι πρέπει νὰ τὸ πληρώσουν ἀκριβὰ!...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Ὅλοι εἶναι πρόθυμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Μονέχα ὁ Γκαοῦρ μένει καθισμένος κι ἀκίνητος στὴν πέτρα. Καὶ πλάι του μελαγχολικὴ κι ἀμίλητη ἡ πανώρια Ταταμποῦ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πλησιάζει θυμωμένος. Τὸν διατάζει δυνατὰ καὶ ἄγρια:

— Σήκω κ' ἐσύ!... Μιά

Οι Μαύροι τῆς παράξενης αὐτῆς Φυλῆς προχωροῦν φορτωμένοι ὁ καθένας τους κι' ἀπὸ ἓνα πνιγμένον ἀράπη...

καὶ βρέθηκες ἐδῶ, πρέπει νὰ βοηθήσης!... Ἀλλοιῶς γκρεμοτσακίσου! Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μας!... Ἡ καλωσύνη σου θὰ μᾶς καταστρέψη!...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας τραβάει τὶς παλάμες ἀπὸ τὸ καταματωμένο πρόσωπό του. Ρίχνει μιὰ πονεμένη ματιά στὸν Κραγιαμποῦ καὶ στὴ Βάντα. Ἐνῶ ἓνας βαρὺς στεναγμὸς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ πλατεῖα μελαψὰ στήθια του...

Τέλος, ἀναισηκῶνεται ἀργά. Ξεκινᾷ ἐπάκουα μαζί με τοὺς ἄλλους. Ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀκολουθεῖ... Ὅμως τὸ πρόσωπό της ἔχει γίνει μαυ-

ροπράσινο. Σφίγγει με λύσσα τὰ δόντια της. Κρατάει σφιγμένα τὰ χεῖλια. Τίποτα δὲν λέει!...

Ὁ Ταρζάν φαίνεται τώρα σὰν μετανοιωμένος, γιὰ τὸν τρόπο πὺ φέρθηκε στὸν ἀγαπημένο σύντροφο καὶ φίλο του...

Ἔτσι, καθὼς προχωροῦν, πλησιάζει με τρόπο κοντά του. Μουρμουρίζει σιγά:

— Μπράβο, Γκαούρ! Φαίνεται πὼς ἀρχισες νὰ βάζης μυαλό! Ἀρχισες νὰ καταλαβαίνης πόσο μικρὸς εἶσαι γιὰ νὰ τὰ βάλῃς μαζί μου!...

Καὶ συνεχίζει στὸν ἴδιο...

φιλικό τόνο:

— "Ωχ, αδερφέ!... 'Εγώ φταίω, πού τόσοσ' καιρό ξδινά τόπο στήν όργη! "Ετσι σέ έφησα νά τό πάρης πολύ έπάνω σου!... Νόμισες πώς είσαι πιό δυνατός κ' έξυπνος άπό μένα!... "Ισως καί νά φαντάστηκες πώς θά μπορούσες νά γίνης καί "Αρχοντας τής...

Ο Γκαούρ δέν τόν αφήνει νά τελειώσει. Καρφώνει άγρια πάνω του τήν πυρωμένη ματιά του. Μουγγρίζει όσο μπορεί πιό σιγά:

— Η προσβολή πού μούκανες, Ταρζάν, νίκησε κι αύτήν άκόμα τήν καλωσύνη μου. Δέν στήν ξεπλήρωσα όμως άμέσως γιατί λυπήθηκα αύτά τά δυό Παιδιά. Τόν Κραγιαμπού καί τή Βάντα. Έκείνος είναι γιός σου. Κ' εκείνη τήν άγαπώ καί τή νοιώθω σάν πραγματική Κόρη μου... Άγαπιώνται, Ταρζάν, τά δυό Παιδιά «μας». Καί τ' όνειρο τής ζωής τους είναι νά παντρευτούν. Δέν θά πρεπε, λοιπόν, μ' ένα φονικό, νά σταθούμε εμπόδιο σ' αύτή τήν Ιερή ένωση...

»Γι' αύτό, άκουσέ με: Άπόψε, πριν τά μεσάνυχτα, θά σέ περιμένω στή βορρινή όχθη τής λίμνης Ζάλτ. Θαρής μονάχος. Θά χτυπηθούμε σάν τίμιοι "Αντρες!... "Αν με σκοτώσης, θά σκάψης λάκκο καί θά με θάψης βαθειά στή γή. Ποτέ δέν θά πής σέ κανέναν τίποτα. Θά τούς αφήσης όλους νά πιστεύουν πώς χάθηκα στή Ζούγκλα. Πώς με

σπάραξαν τά πεινασμένα θεριά... Τό ίδιο θά κάνω κ' έγώ άν...

Ο Ταρζάν τόν κυττάζει χαμένα. Ένώ ό γιγαντόσωμος "Ελληνας, συνεχίζει:

— "Αν δέν φανής στήν όχθη τής λίμνης μέχρι τά μεσάνυχτα, τότε θ' αναγκαστώ νά ρθώ έγώ στ ή σπηλιά σου. Καί θά σού πληρώσω εκεί τήν προσβολή!...

Ο Κραγιαμπού, ή Βάντα, ή Τζέιν, ή Χουχού καί ό Ποκοπίκο έχουν προχωρήσει μπροστά. Η Ταταμπού άκολουθεί πίσω από τούς δυό γίγαντες.

Σέ μιá στιγμή, ό Γκαούρ κοντοστέκεται. Γυρίζει πρós τά πίσω. Περιμένει λίγες στιγμές, ώπου νά τόν φθάση ή συντρόφισσά του. Τήν τραβάει από τό χέρι, μурμουρίζοντας:

— Πάμε, Ταταμπού. Νοιώθω πώς δέν είμαι καλά. Πρέπει νά γυρίσουμε στό βουνό μας...

Καί ξεκινάνε, αλλάζοντας κατεύθυναι. Προχωρούν άργά πρós τό μέρος τής άνατολής.

Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας τούς παρακολουθεί δέκνητος. Μαρμαρωμένος... Μέχρι πού τούς βλέπει νά χάνονται στό βάθος τής άγρίας περιοχής...

Τέλος, σφίγγει με λύσσα τά δόντια καί τις γροθιές του. Μουρμουρίζει μονάχος σά νά παραμιλά:

— Σέ λυπάμαι Γκαούρ!... Μά δέν μπορεί νά γίνη άλλως... Θαρθώ τά μεσάνυ-

κτά στήν ὄχθη τῆς λιμνῆς!
Πρέπει νά πεθάνῃς!...

Κι' ἀμέσως, γυρίζοντας,
προχωρεῖ μὲ γρήγορο βῆμα.
Φθάνει τοὺς ἄλλους, ποὺ βρί-
σκονται μπροστά...

Μὰ αὐτοὶ παράξενεύονται
πρὸς τὸν βλέποντα μονάχο. Ὁ
Κραγιαμποῦ ρωτᾷ:

— Ποῦ εἶναι, Ταρζάν, ὁ Γκα-
οῦρ; Ποῦ εἶναι ἡ Ταταμποῦ;

Ὁ Ταρζάν ἀποκρίνεται ἀδι-
άφορα:

— Τράβηξαν δεξιότερα. Εἴ-
παν πῶς θ' ἀκολουθήσουν ἄλ-
λο μόνόπατι... Θά συναντη-
θοῦμε στὶς ἐκβολές τοῦ ποτα-
μοῦ...

Καὶ συνεχίζουν ὅλοι τὸ δρό-
μο τους...

Ὁ Ποκοπικό, κουνώντας
σκεπτικῶς τὴν κεφαλα του,
ρωτᾷ τὴ Χουχού:

— Ξέρεις, μωρή Μαμζέλ,
γιατί ἔλλαξε πορεία ὁ Μαν-
τράχαλος;

— Καλὲ ὄχι, χρυσό μου!...
Γιατί, τὸ λοιπόν, ἔλλαξε πο-
ρεία;

— Καθότι, μὲ τὴ γροθιά
ποῦφαγε, ἔχασε τὸ... μπού-
σουλα ὁ φουκαράς!...

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας, μὲ τοὺς συντρόφους του,
προχωροῦν — ὅπως βλέπουμε
— κατὰ μῆκος τοῦ μεγάλου
ποταμοῦ...

Μὰ νά: Ξαφνικά ἀντικρύ-
ζουν κομμιὰ δεκαεὶα πирόγες
νά παρασύρωνται ἀπὸ τὸ ρεύ-
μα. Νά κατεβαίνουν πρὸς τίς
ἐκβολές. Πρὸς τὴ θάλασσα,

δηλαδή.

Σὲ κάθε πирόγα μέσα, βρί-
σκεται ἓνας μαῦρος τῆς φυλῆς
Νεϊκράν. Κι ἀπὸ ἓνας ἄλλος
νεκρὸς ἀράτης, ξαπλωμένος
κάτω...

Ὁ Ταρζάν λέει συλλογισμέ-
νος στὸ γιό του:

— Παράξενο μου φαίνεται,
Κραγιαμποῦ!...

— Τί, Πατέρρι;

— Οἱ ἀγριοὶ ἰθαγενεῖς τῆς
φυλῆς Νεϊκράν, ἔχουν μιὰ ἰδι-
οτροπία: Μόλις, μὲ τίς θηλιές
πνίξουν τὰ θύματά τους, δὲν
τὰ κρατοῦν νὰ τὰ φάνε: Μὰ
τὰ παρατᾶνε στὶς ἐρημιές
γιὰ νὰ χορτάσουν τὰ πεινά-
σμένα θηρία...

»Τώρα ὅμως, βλέπω πῶς
τοὺς ἀμοιροῦς μαῦρους, ποὺ
ἔχουν πνίξει, τοὺς μεταφέρουν
μαζὶ τοὺς μέσα στὶς πирόγες.
Ποῦ νὰ πηγαίνουν αὐτὰ τὰ
πτώματα ἄραγε;

Ὁ Κραγιαμποῦ συμφωνεῖ:

— Δίκιο ἔχεις, Πατέρα. Πο-
λὺ παράξενο εἶναι αὐτό. Ἄς
τοὺς παρακολουθήσουμε, λεί-
πόν, χωρὶς νὰ μᾶς δοῦνε...

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Ποκο-
πικό κάνει διάφορους συλλο-
γισμούς:

— Μυστήριοι ἄνθρωποι, αὐ-
τοὶ οἱ... Πιγιάδες, ἀδερφέ
μου! Τί διάβολο νὰ τοὺς θέ-
λουνε τοὺς μακαρίτες; Βρὲ
μπὰς κ' εἶναι Γερμανοὶ καὶ
θὰ τοὺς κάνουνε... μοσχόσα-
πουνά;

Ἡ Χουχού τὸν παρατηρεῖ
μὲ λεπτότητα:

— Καλὲ σκάσε, ἐπὶ τέλους,

χρυσό μου, πού κακοψοφονά-
χης! Καλέ, όλο βλακομάρες
λές!...

Ο Νάνος, σημασία δέν τῆς
δίνει. Συνεχίζει ἀπερίσπα-
στος τούς συλλογισμούς του
γιά τούς νεκρούς ἀραπάδες:

— Βρέ, μὴ τούς παστώνουνε
καὶ τούς πουλᾶνε γιά... μαῦ-
ρο χαβιάρι;

Τέλος, καὶ χωρὶς νά τούς
ἀντιληφθοῦν οἱ Μαῦροι μὲ τίς
πυρόγες, φθάνουν στίς ἐκβολές
τοῦ ποταμιοῦ...

Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοῦ ποτάμι
καὶ στὴ θάλασσα, βρίσκεται ἕ-
να νησάκι. Στ' ἀνοικτὰ τοῦ
μικροῦ αὐτοῦ νησιοῦ, ἔχει ἀ-
ράξει ἕνα μεγάλο Ἰστιοφόρο.

Οἱ πυρόγες μὲ τούς νεκρούς
κατευθύνονται πρὸς αὐτό...

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κρα-
γιαμπού, ἡ Βάντα καὶ οἱ δυὸ
Νᾶνοι, ψάχνουν νά βροῦνε τὸ
πιὸ κοντινὸ σημεῖο πρὸς τὸ
Νησί καὶ τὸ Καράβι...

Καὶ νά: Ξαφνικά μιὰ παρά-
ξενη μουσικὴ φθάνει στ' αὐ-
τιά τους. Σὰ νά παίζουιν μαζί
χιλιάδες φλογέρες!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας ἐξηγεῖ στοὺς Συντρό-
φους του:

— Εἶναι τὰ ἀμέτρητα «μπαμ-
πού», πού φυτρώνουν στίς
ὄχθες τοῦ ποταμιοῦ. Τὰ σκου-
λήκια ἔχουν κάνει τρύπες στὰ
κούφια καλάμια τους. Καὶ ὁ
ἀέρας πού φυσάει, περνάει
μέσ' ἀπ' αὐτές. Ἔτσι βγαί-
νουν οἱ παράξενοι ἤχοι πού ἀ-
κοῦμε τώρα!...

Ὅμως, δέν ἔχει προφθάσει

νά τελειώσῃ, καλὰ - καλὰ τὰ
λόγια του, ὅταν τὴν ἴδια στι-
γμὴ, κάτι πολὺ περίεργο γί-
νεται:

Μιὰ μεγάλῃ κ' ἐκτυφλωτι-
κὴ λάμψι, παρουσιάζεται στοῦ
Νησί. Σὰ νά ἀνέτειλε ἐκεῖ ἕ-
νας δεῦτερος ἥλιος!...

Τὰ μάτια τῶν ἑξῆ Συντρό-
φων δακρύζουν. Τὰ κλείνουν
γιά νά μὴ τυφλωθοῦν!... Τό-
σο δυνατὸ φῶς, πρώτη φορὰ
ἀντικρύζουν.

Ἡ λάμψι γυρίζει, γιά λίγο,
δεξιὰ κι ἀριστερά, σὰν προθο-
λέας κοιρασιοῦ. Τέλος σθῆνει
καὶ χάνεται, ξαφνικά πάλι!

Κανένας ἀπὸ τούς ἥρωές
μας δέν μπορεῖ νά ἐξηγήσῃ τὸ
μυστήριό αὐτό. Ἡ περιέργεια
τούς κεντρίζει τὴν ἐπιθυμία νά
φθάσουν, μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἔ-
κεῖ...

Ἔτσι, ὅλοι μαζί, στρώνον-
ται ἀμέσως στὴ δουλειά. Μὲ
κλαδιά δέντρων καὶ μπαμπού,
φτειάχνουν μιὰ μικρὴ σχεδιά.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κρα-
γιαμπού καὶ ἡ Βάντα, τὴ ρί-
χνουν βιαστικά στοῦ νεροῦ. Ξε-
κινᾶνε...

Τούς δυὸ Νάνους, δέν τούς
παίρνουνε μαζί. Τούς ἀφή-
νουν στὴν ὄχθη.

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται
μὲ ἀγανάκτησι:

— Μωρὲ μπράβοοο!... Ἔ-
σεῖς παγαίνετε ταξιδάκι ἀνα-
ψυχάρας κ' ἐμένα μὲ ἀφήνε-
τε... μπουκάλα!...

Ἡ κοντόχοντρη Πυγμαία
τὸν διορθώνει:

— Καλὲ μονάχα τοῦ λόγου
σου εἶσαι, χρυσό μου; Ἐμένα

μέ ξεχνᾷς;

— Δὲν σὲ ξεχνᾷω καθόλου! τῆς ἀποκρίνεται. "Ὁμως ἐσένα δὲν σὲ ἀφήσανε μπουκάλα!

— Ἀλλὰ τί μ' ἀφήσανε, καλέ;

— ...Νταμουζάνα!...

Λίγο πιὸ πέρα βρίσκεται, κομμένος κάτω, ἓνας μεγάλος ξερός κορμός δέντρου. Ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Χουχού καταφέρνουν, μὲ μεγάλες προσπάθειες, νὰ τὸν ρίξουν στὸ νερό. Ὁ Ποκοπικό πηδάει ὀρθὸς μπροστά. Ἡ Χουχού καθάλλεται πίσω, στὰ... καπούλια τοῦ κορμοῦ.

Τὸν Καθαρόαιμο τὸν παρατάνε νὰ βόσκη εὐτυχισμένος στὸ παχὺ γρασιῖδι τῆς ὄχτης.

Ὁ Νᾶνος, ὀρθὸς ὅπως εἴπαμε, καὶ μ' ἓνα μεγάλο κλαδί, σπρώχνει τὸ κούτσουρο, φωνάζοντας στὴν Πυγμαία:

— Ποιὸς στὴ χάρι σου, μωρὴ Μαμζέλ! Ποῦ τὸ φανταζόσουνα νὰ μπῆς καὶ σέ... γόνδολα!... Πᾶμε τώρα γιὰ τοὺς Ἀνθρωποφαγῶδες!

Ὁμως, ἡ Χουχού, ποὺ ἔχει τὸ νοῦ της ἄλλου, δὲν τὸν προσέχει. Ψυθυρίζει ρωμαντικά:

— Ποιὸς ξέρεί!... Καλὲ μπορεῖ στὸ νησί ποὺ θὰ πᾶμε, νὰ βρεθοῦνε καὶ μερικοί... σύζυγε, ποὺ λέει ὁ λόγος!...

Ὁ Ποκοπικό συμφωνεῖ:

— Ἐμένα μοῦ λές! Μόλις φτάσουμε, θὰ γίνης ἀνάρπαστη!

— Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!...

— «Μπάμ», θὰ κάνης, ἀδερ-

φούλα μου! Καθότι καὶ ὁμορφῇ εἶσαι, καὶ χαριτωμένη, καὶ τσαχπίνα, καί...

— Καὶ τρυφερή, καλέ! Πάρα πολὺ τρυφερή!...

Ὁ Νᾶνος ἀποφαίνεται μὲ πεποίθησι:

— Ἐ, μὰ τότες θὰ τραγανίσουνε καὶ τὰ... κοκκαλάκια σου οἱ... σύζυγε, ποὺ λέει ὁ λόγος!

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» ἀναστενάζει:

— Ἀχ - βόχ, ἡ καφερούλα! "Ἐνα μονάχα φοβᾶμαι, χρυσό μου!...

— Τί, μωρή;

— Μὴ μὲ ἀζητήξη εἰς γάμον αὐτὸς ὁ φαλακρός! Ἀντιπαθῶ τοὺς... φαλακρώδεις! Τὸν πρόσεξες ποὺ μὲ γλυκοτηροῦσε ὥσπερ ξερολούκουμο;

Ὁ Ποκοπικό δὲν καταλαβαίνει:

— Ποιὸς φαλακρός, βρὲ Καλαμαροχτάποδο;

— Καλὲ δὲν τὸν εἶδες, γλύκα μου; Μέγας εἶσαι, Κύριε! Μὲ συγχωρεῖτε κίδλας!...

Ὁ Νᾶνος τὴν κυττάζει χαμένα:

— Τόσο μακριὰ καὶ ξεχώρισες ποιὸς εἶναι φαλακρός!;

Μπράβο μάσασι!...

Ἡ Χουχού, θυμώνει:

— Καλὲ στραβομάρα ἔχεις ἐσύ; Καλὲ, δὲν εἶδες προηγουμένως τὴ λάμψη τῆς... φαλάκρας του;

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

"Ἄς παρακολουθήσουμε τώ-

ρα τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς Συντρόφους του, ποὺ προχωροῦν, μὲ τὴ σχεδιά, πρὸς τὸ ἀραγμένο Ἰστιοφόρο.

Καὶ νά: Τώρα ποὺ ἔχουν πλησιάσει ἀρκετά, καταλαβαίνουν πὼς ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τοὺς ᾄδουν οἱ μαῦροι τῆς φυλῆς Νεϊκράν... Γι' αὐτὸ βουτάνε ὅλοι τοὺς στὰ νερά. Μονάχα τὰ κεφάλια τοὺς ἀφήνουν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Καὶ προχωροῦν κολυμπώντας στὸ σημεῖο ποὺ — κατὰ τὸ σχέδιό τους — πρέπει νὰ χωριστοῦν:

Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κ' ἡ Συντρόφισσά του, θὰ προσπαθήσουν νὰ φθάσουν στὸ Καράβι. Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα θὰ τραβήξουν γιὰ τὸ νησάκι.

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Ἄς παρακολουθήσουμε λοιπὸν πρῶτα τοὺς δυὸ Νέους. Ἀφοῦ ἡ ἀπόστασις, ἄλλωστε, ποὺ πρόκειται νὰ διανύσουν, εἶναι καὶ πῶς μικρή...

Καὶ νάτους: Προχωροῦν ἔνα μικρὸ διάστημα, ὅταν ξαφνικὰ φθάνει στ' αὐτιά τους μιὰ γνώριμη φωνή:

— Ἔεεε, Ἀνθυπομαντράχα-λοι!... Κάντε στὴ πάντα νὰ μὴ σᾶς κόψη τὸ... Ἀντιτορπιλικόοοοο!...

— Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα παύουν γιὰ μιὰ στιγμή νὰ κολυμπᾶνε. Γυρίζουν περίεργοι τὰ κεφάλια πρὸς τὰ πίσω τους, ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνή. Βλέπουν ἕναν τεράστιο κορμὸ δέντρου νὰ ἐπιπλέη... Καὶ πάνω σ' αὐτόν, τὸν Ποκο-

πίκο καὶ τὴ Χουχού!

Ὁ Νᾶνος σηκώνει τὸ μακρὸ κλαδί γιὰ νὰ τοὺς χαιρετίσῃ. Ὅμως, ὀρθὸς καθὼς εἶναι, χάνει τὴν ἰσορροπία του. Καὶ μπλοῦμ τσαλαβουτάει στὰ νερά...

Γιὰ νὰ μὴ βυθιστῇ ὅμως, ἀπλώνει τὰ χέρια του. Ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ πλεούμενο κούτσουρο... Μὰ τὸ ἀναποδογυρίζει κι ὅλας. Ἔτσι ἡ Χουχού, ποὺ βρίσκεται καθάλα πᾶνω σ' αὐτό, ξεφεύγει. Πάφνει κι αὐτὴ τό... μπάνιο τῆς!

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, κολυμπᾶνε τώρα γρήγορα πρὸς τὸ μέρος τους. Τρέχουν νὰ τοὺς βοηθήσουν...

Ὅμως, ἀλλοίμονο!... Τὴ στικμὴ ποὺ καταφέρνουν νὰ φθάσουν κοντὰ τους, κάτι τρομακτικὸ γίνεται:

Ἕνας τεράστιος Κροκόδειλος ξεπετάγεται ἀπὸ τὰ νερά. Μὲ ἀνοιχτὲς τὶς φοβερὲς ἀπέραντες μασσέλες του, κάνει ν' ἀρπάξῃ τὸν Ποκοπίκο...

Ὁ ἄμοιρος Νᾶνος στριγγλίζει σπαρακτικά:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου, Κροκοδειλάρροοοοο!... Βαστάτε με, νὰ μὴ τὸν σφάξωωω!

Ταυτόχρονα καὶ σβέλτος σὺν βάραχος, κάνει μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη βουτιά. Χάνεται ἀστραπιαία στὸ βάθος τοῦ νεροῦ...

Ὁ Κροκόδειλος δὲν χασομεράει γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσῃ. Πεινασμένος καθὼς εἶναι, χύνεται, μὲ τὴν ἴδια λαίμαργία, ν' ἀρπάξῃ τὴ Χουχού!...

Ἡ δυστυχημένη Πυγμαία

τά χάνει. Ξεφωνίζει με από-
γνωσι:

— Λυπήσου με, Κροκοδει-
λούλη μου!... 'Ανύπαντρη
Κοπελλιόσα τυγχάνω ή καψε-
ρή! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Κραγιαμπού βλέπει τὸν
τραγικὸ κίνδυνο ποὺ περνάει
ή Χουχού. Καὶ γιὰ νὰ τὴ σώ-
ση, κάνει κάτι ἀφάνταστα ἐ-
πικίνδυνο: Ἀρπάζεται ἀμέ-
σως, καὶ μὲ τὰ δυὸ του χέρια
ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς οὐράς τοῦ
ἀπαίσιου ἔρπετοῦ. Πασχίζει
μάταια νὰ τὸ συγκρατήση...

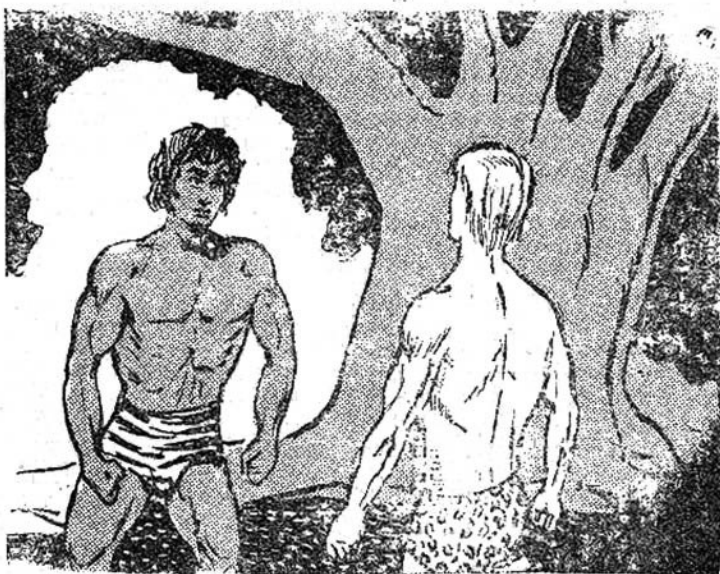
Ὁ Κροκόδειλος τοῦ κάνει

τὸ χατήρι. Παρατάει τὴ...
μελλοφάγωτη Πυγμαία. Τινά-
ζεται μὲ δύναμι μερικὲς φο-
ρές. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως,
προσπαθεῖ νὰ σπαράξη τὸν ἐ-
νοχλητικὸ ἀντίπαλο ποὺ κρε-
μάστηκε στὴν οὐρά του.

Ὅμως, μεγάλη συμφορὰ
ἐπακολουθεῖ...

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

Μὲ τὴ στροφή ποὺ παίρνει
τὸ τρομακτικὸ θηριό, οἱ ἀνοι-
κτὲς μασσέλες τοῦ βρίσκονται
τυχαία μπροστὰ στὴ Βάντα.

Οἱ δυὸ ὑπέροχοι γίγαντες τῆς Ζούγκλας στέκουν τώρα ἀντιμέ-
τωποι καὶ μὲ σφιγμένες γροθιές. Ἡ μονομαχία θ' ἀρχίσῃ...

Με μιὰ φοβερή ρουφηξιά τὴν καταβροχθίζει. Καὶ κάνει ἀμέσως νὰ φύγῃ...

Τρελλὸς ἀπὸ ἀπόγνωση, ὁ Κραγιαμποῦ, καὶ πιασμένος πάντα γερά ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ Κροκοδείλου, παρατάει τὸ ξένα χέρι. Τραβάει τὸ πιστόλι του. Πυροβολεῖ μὲ λύσσα τὸ θηριό. Ἀδειάζει πάνω του δὲς τίς σφαῖρες...

Ὅμως, τίποτα δὲν καταφέρνει. Ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κτυπήσῃ σὲ καίριο σημεῖο. Τὰ πυρωμένα βλήματά του βρίσκουν κ' ἐξοστρακίζονται πάνω στὴ σκληρὴ φοιδωτὴ του ράχι...

Καὶ νά: Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές, ὅταν κάτι ἄλλο ξαφνικὸ, καταπληκτικὸ κι ἀπίστευτο γίνεται:

Μέσα, ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κροκοδείλου, ἀντηχοῦν ὑπόκωφοι κρότοι. Σὰν πυροβολισμοί!

Τὸ τεράστιο ἀμφίδιο ἔρπετό τινάζεται σὰ νὰ τὸ κτύπησε κεραυνὸς σὺν κεφάλι!...

Σπαρταράει γιὰ λίγες στιγμές. Ὕστερα βυθίζεται. Ἀμέσως ὅμως τὸ ἀπέραντο κορμί του ξαναβγαίνει στὴν ἐπιφάνεια. Καὶ ἀπομένει ἀκίνητο ἀνάσκελα. Μὲ τὴν κοιλιά πρὸς τὰ ἐπάνω! Εἶναι νεκρό!

Ὁ Κραγιαμποῦ καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ:

Ἡ ἀτρόμητη Συντρόφισσά του, μὲ τὸ μικρὸ πιστόλι πού τῆς εἶχε χαρίσει κάποτε ἡ Τζέιν, πυροβόλησε, μέσα ἀπὸ τὴν κοιλιά του, τὸ τρομερὸ θηριό! Καὶ τὸ σκότωσε μὲ αὐτὸν

τὸν πρωτάκουστο κι ἀπίστευτο τρόπο!... Σίγουρα κάποια ἀπὸ τίς σφαῖρες τῆς θὰ τὸ κτύπησε τυχαία στὴν καρδιά!

Τώρα, ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν, πρέπει νὰ σχίσῃ, ὅσο μπορεῖ πρὶν γρήγορα τὴ φουσκωτὴ καὶ μαλακιά κοιλιά τοῦ Κροκοδείλου. Νὰ λευθερώσῃ τὴν ἀγαπημένην του Βάντα. Πρὶν ἢ ἀμοιρῇ πάθῃ ἀσφυξία ἐκεῖ πού βρίσκεται...

Ὅμως, τί φοβερό!... Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, χρειάζεται μαχαίρι. Καὶ ὁ Κραγιαμποῦ ποτέ δὲν κρατᾷ τέτοιο ὄπλο ἐπάνω του...

Μὰ νά: Ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἀπόγνωση πού βρίσκεται, ἔρχεται νὰ τὸν βγάλῃ μιὰ βαρεὶά κι ἀγέρωχη φωνή:

— Στὴν πάντα μάγκες! Ἡ «λαοφιλέ» χατζάρα μου ἀναλαβαίνει ὑπηρεσία!...

Ταυτόχρονα, καὶ κολυμπώντας σὰν μαῦρος κοκοβιός, φθάνει κοντὰ σὸν σκοτωμένο κι ἀναποδογυρισμένο Κροκοδαίλο. Κάνει νὰ καρφώσῃ τὴ σκουριασμένη λάμα τῆς χατζάρας του στὴν τρυφερὴ κοιλιά του.

Ὁ Κραγιαμποῦ ξεφωνίζει μὲ φρίκη:

— Τρελλέ! Ἔτσι ποὺ κάνεις, θὰ καρφώσῃς καὶ τὴ Βάντα!

Κι ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ τὰ χεῖρά του τὴ χατζάρα. Σχίζει αὐτὸς ἀργὰ καὶ μὲ μεγάλῃ προσοχὴ τὴν κοιλιά τοῦ νεκροῦ θηρίου!...

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται:

— Καλὲ ἄφησε τὸν «Ἀντρακλά» μου νὰ κἀνὴ δουλειά

του! 'Ο καθείς νομίζετε πώς μπορεί νά γίνη... σφάχτης; Χά, χά, χά!... 'Αμ' «δέν σφάξαν» πού, λέει κ' ἡ παροιμία. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς ἡ κοιλιὰ τοῦ Κροκοδείλου χάσκει σάν ἓνα τεράστιο ἀνοικτὸ στόμα!...

Καὶ νά: Μέσ' ἀπ' αὐτὸ ξεπετάγεται γελαστή καὶ χαρούμενη ἡ Βάντα!... Μοιόχευε πού τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια καὶ δλόκληρο τὸ κορμὶ της εἶναι βουτηγμένα στὸ αἷμα!...

Λεύθερη τώρα ἡ πανέμορφη Κοπέλλα, παίρνει μιὰ βουτιά στὰ νερά. Σὲ λίγες στιγμὲς, πού ξαναβγαίνει στὴν ἐπιφάνεια, εἶναι πιά δλοκάθαρη!...

'Ο Πακοπικό, ἐπιπλέοντας στὸ νερὸ, μурμουρίζει:

— Μὲ τίς ὕγειες σας, Μαμζέλ! Καὶ τοῦ χρόνου... μπάνιο!...

ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΗΣ

'Ο Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ οἱ δυὸ Νάνοι, ξεκινᾶνε κολυμπώντας. Τὰ νερά τοῦ μεγάλου ποταμοῦ ξεχύνονται, λίγο πὺ κάτω, στὴν ἀπέραντη θάλασσα...

'Η δίνη τοῦ νεροῦ, πού σχηματίζεται στὸ σημεῖο αὐτό, τοὺς ἐμποδίζει νὰ προχωροῦν λεύθερα πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού θέλουν...

Τέλος, καὶ μὲ ἀφάνταστες δυσκολίες, καταφέρνουν νὰ φθάσουν στὸ μικρὸ Νησί...

Μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, ἀποβιβάζονται στὴ βραχώδη παραλία του. Καὶ παίρνοντας, στὴν τύχη, κάποιο ἀνηφορικὸ μονοπάτι, πρᾶβ' ἀνε γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Νησιοῦ.

'Ο Πακοπικό θυμᾶται ξαφνικὰ τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού.

— 'Ο Μαντράχαλος κ' ἡ Μαντραχαλίνα μᾶς τὴ σκάσανε! μурμουρίζει. Πολὺ τοὺς γουστάρω, ἀδερφέ μου!

'Ομως νά: Ξαφνικά ἓνα μπουλούκι ἀπὸ ἀγριοὺς 'Αραπάδες τῆς φυλῆς Νεϊκράν, ξεπιτιέται γύρω τοὺς. Μοιάζουν σάν δαίμονες πού τοὺς ξέρασε ὁ μαῦρος 'Αδης!

'Αμέσως, καὶ μὲ ἀφάνταστη σθελτωσὺν καὶ τέχνη, πετᾶνε πάλι τίς θηλειές τους. 'Αρπάζουν ἀπὸ τοὺς λαίμους καὶ τοῦ τέσσερες συντρόφους... Τοὺς σφίγγουν μὲ φοβερὴ δύναμι. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ τοὺς ἔχουν πνίξει!...

Μὰ ὄχι! Γιατὶ ταυτόχρονα σχεδόν, μιὰ βαρεῖα ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἀκούγεται, σὲ μικρὴ ἀπόστασι:

— Σταθῆτε!... Κρατῆστε τοὺς, ἀλλὰ μὴ τοὺς πνίγετε!

Οἱ Μαῦροι ξεσφίγγουν τὰ χορτόχοινα. Τοὺς ἀρπάζουν ὁμῶς γερά ἀπὸ τὰ χέρια.

Καὶ νά: Μὲ θαρεῖα κι ἀργὰ βήματα φθάνει τώρα κοντὰ τοὺς ἓνας ψηλὸς καὶ σωματώδης 'Ανδρας. Εἶναι λευκός, Εὐρωπαῖος. Φοράει ρούχα ναυτικοῦ μὲ τραγιάσκα. Τὸ πρόσωπό του εἶναι γεμάτο κα-

τσαρά κόκκινα γένεια... Στο στόμα του μασσουλάει την άκριη ένός χοντρού σθημένου πούρου...

Ρίχνει μία ξεταστική ματιά στον Κραγιαμπού. Τόν ρωτάει ψυχρά:

— Ποιοί ήσαστε; Τί ζητάτε έδω;

— Ο Ποκοπίκο, σέ κάτι τέτοιες στιγμές, άποκτάει υπέρ-άνθρωπο θάρρος και κουράγιο. Του δείχνει τη Χουχού, πού τρέμει σύγκορμη. Αρχίζει νά του έξηγει:

— Η Μαμζέλ από 'δω, κάποιον ψάχνει νά βρῇ... Μπάς τó λοιπόν, μένει έδω κάποιος Κύριος μέ... φαλάκρα;...

— Ο γιγαντάσκιμος λευκός Άνδρας, δέν τόν προσέχει. Έπαναλαμβάνει στόν Κραγιαμπού τήν έρώτησι:

— Ποιοί είσαστε; Τί ζητάτε έδω;

— Ο γιός του Ταρζάν και πά-λι δέν άποκρίνεται. Και ó κοκκινομάλλης Άγριάνθρωπος θυμώνει:

— Έμπρός! Φέρτε τους άμέσως στο Νάό! ούρλιάζει στούς Άραπάδες.

— Όμως ταυτόχρονα τά μάτια του γαρφώνονται μέ θαυμασμό πάνω στη Βάντα! Τώρα μονάχα πρόσεξε πόσο δμορφη και χαριτωμένη Κοπέλλα είναι!... Πόσο γοητευτικό και υπέροχο πλάσμα!...

— Η Συντρόφισσα του Κραγιαμπού άντικρύζοντας τó άμαρτωλό βλέμμα του, χαμηλώνει τά μάτια...

Στό μεταξύ οί Μαύροι τής

φυλής Νεϊκράν έχουν αρχίσει νά τούς σπρώχνουν. Νά τούς οδηγούν πρós τó έσωτερικό του άγνωστου μικρού Νησιού.

— Ο θεόρατος λευκός μέ τó πούρο, προχωρεί μπροστά. Τó βάδισμά του είναι βαρύ και μεγαλόπρεπο!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

— Η Χουχού χαμογελάει μελιστάλακτα, στόν Άράπαρο πού τή σέρνει από τó καμικοτραγικό τσουλούφι. Χαμηλώνει γοητευτικά τά «μενεξεδένια» τής βλέφαρα. Και κάνοντας τή φωνή τής, όσο μπορεί πιό βελουδένια και γλυκειά, τόν ρωτάει:

— Άχ, καλέ κύριε Τέτοιε μου: Μπορείτε νά μου πῆτε κάτι; Έχω μεγάλη περιεργότητα νά μάθω.

— Ο γιγάντιος Μαύρος τής άποκρίνεται μέ μία γερή κλωτσιά στα πσινά:

— Τράβα και μη μιλάς!...

— Η Πυγμαία δέν θυμώνει. Μόνο τρίβοντας, μέ τρόπο, τά πονεμένα καπούλια τής, τόν ξαναρωτάει σοβαρά - σοβαρά:

— Καλέ, ό Άφέντης σου... ό έρυθρογένειος, παντρεμένος είναι, γιά άνύπαντρος;... — Ο Άράπης αρχίζει νό διασκεδάξη μέ τó κοντόχοντρο αυτό και καμικό πλάσμα.

— Άνύπαντρος! μουνμουρίζει.

— Η «Μαύρη Γόησσα» γελάει σά νά τή γαργάλανε:

— Χί, χί, χί!... Χί, χί, χί!...

Καλὲ κ' ἐλόγου μου... ἀνυπαντρούλα εἶμαι!... Μὲ συγχωρεῖται κιδῶλας!...

Ὁ μυστηριώδης Λευκὸς συνεχίζει νὰ προχωρῇ στὸ ἴδι ἀνηφορικό μονοπάτι. Περνάει μέσ' ἀπὸ πυκνὴ καὶ ἀγρία βλάστησι...

Τέλος, ὅλοι μαζί, φθάνουν στὴν κορφὴ ἑνὸς χαμηλοῦ λόφου...

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ οἱ ἄλλοι, ἀνοίγουν διὰ πλάτα ἀπὸ τὴν κατάπληξι τὰ μάτια τους. Τώρα καταλαβαίνουν τί ἦταν ἡ ἐκτυφλωτικὴ λάμψις πού εἶχαν 'δῆ νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ παράξενο αὐτὸ Νησί...

Πάνω σ' ἕνα μεγάλο βράχο βρίσκεται μιὰ ἀλλόκοτη συσκευή. Εἶναι ἕνας τεράστιος χοντρός φακός, πού δύσκολα θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν τρεῖς ἄνδρες...

Ἕνα χοντρὸ καὶ γερὸ μπρούτζινο στεφάνι, τὸν πλασιώνει. Τὸ τεράστιο αὐτὸ γυαλί, εἶναι ὀδραρυγρωμένο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά του. Ὅπως οἱ καθρέπτες. Καὶ ὁλόκληρο, ὅπως εἶναι, στηρίζεται πάνω σ' ἕναν ὀριζόντιο ἄξονα, ἔτσι, καὶ με τὴ βοήθεια ἑνὸς κυκλικοῦ πηδαλίου, μπορεῖ νὰ περιστρέφεται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις: Ἐπάνω, κάτω, δεξιὰ κι ἀριστερά...

Κάτω ἀπὸ τὸ βράχο πού βρίσκεται στηριγμένη ἡ παράξενη αὐτὴ συσκευή, βρίσκεται μιὰ ξυλένια καλύβα.

Ὁ μεγαλόσωμος κοκκινομάλλης λευκὸς Ἄνδρας, προ-

χωρεῖ ἄργά. Μπαίνει μέσα σ' αὐτήν. Κλείνει πίσω του τὴν πόρτα...

Φαίνεται ὅμως, πὼς κι ὅλοι λευκοὶ βρίσκονται ἐκεῖ. Γιατί ἀμέσως ἀκούγονται ὁμιλίες. Καὶ σὲ λίγο δυνατὲς φωνές, - σὰ νὰ λογοφέρνουν. Σὰ νὰ καυγαδίζουν.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σημείον αὐτό, βρίσκεται τὸ τεράστιο ἄγαλμα μιᾶς τερατόμορφης Γυναίκας. Τῆς θεᾶς Χουρχουρουν!...

Τὰ χεῖλια τῆς εἶχαν λαθευτῇ στὴν πέτρα, σὲ μιὰ ἔκφρασι πιὸ θαρροῦσε κανεὶς πὼς ἦταν ἔτοιμη νὰ μιλήσῃ. Νὰ πῇ τὸ «Μεγάλο Μυστικό» τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου. Αὐτὸ πού ἀμέτρητους αἰῶνες περιμέναν ν' ἀκούσουν οἱ γενεές τῆς φυλῆς τῶν Νεϊκράν!...

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, πιασμένοι γερὰ ἀπὸ τοὺς Ἀραπάδες, κυττάζουν κατὰ πλῆκτοι ὅλ' αὐτὰ, γύρω τους.

Στὸ μεταξύ, μέσα στὴν ξυλένια καλύβα, συνεχίζονται οἱ δυνατὲς φωνές καὶ ὁ καυγάς.

Ὁ Ποκοπίκο ρωτᾷ τὴ Χουχού:

— Ξέρεις γιατί τσακώνονται οἱ Λεθέντες;

— Καλὲ πὼς δὲν ξέρω: Ὁ καθένας θὰ θέλῃ νὰ μὲ κρατήσῃ γιὰ λογαριασμό του!...

— Λάθος! τῆς κάνει ὁ Νᾶνος. Τσακώνονται γιὰ τὸ μαγέρεμμα. Δὲν συμφωνᾶνε πὼς νὰ μᾶς φτειάξουνε: Ροσμπίφ,

για τασκεμπάπ!...

Όμως, την ίδια στιγμή, ή
πόρτα της καλύβας ξανανοί-
γει. Τρεις αλαφιασμένοι λευ-

κοί "Ανδρες βγαίνουν ξεῶ...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΠΟΤΕ! ΠΟΤΕ! ΠΟΤΕ!

δεν έχετε διαβάσει περιπέτεια Ζούγκλας τόσο συναρπαστική,
καταπληκτική και υπέροχη σάν την

ΕΚΑΤΟΣΤΗ ΟΓΔΟΗ

του μοναδικού περιοδικού «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» που θα κυ-
κλοφορήσει την έρχομένη Πέμπτη με τον τον τίτλο :

"Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ,"

και είναι γραμμένη από τον

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

— Ποιοι ήσαν οι τρεις μυστηριώδεις Λευκοί που βγήκαν αλα-
φιασμένοι από την καλύβα;

— Τί σκοπό είχε ο τεράστιος φακός του δράχου ;

— Ποιος ήταν ο γιγαντόσωμος Κοκκινομάλλης;

— Τί απέγινε με τον Ταρζάν και την Τζέιν που προχωρούσαν
κολυμπώντας για το μυστηριώδες 'Ιστιοφόρο;

— "Εγινε ή μονομαχία Γκαούρ — Ταρζάν;

ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΠΟΡΙΕΣ ΣΑΣ

θα λυθούν την έρχομένη Πέμπτη στη

"ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ,"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφορεί κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

'Εκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18 — 'Αθήναι

Σημ.— Αί επιστολαί δέον ν' άπευθύνωνται εις τον Συγγρα-
φέα. Τα χρηματικά έμβάσματα και αί παραγγελίαι εις τον
'Εκδότην.

ΑΡΙΑ. ΤΕΥΧΟΥΣ 107

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δόκλωση την 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΨΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΐΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ'ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694